

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.
 Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 5. MARCH 1, 1922. LETO (VOL.) XIV.

Češčenje Presv. Srca Marijinega.

Rev. J. C. Smoley.

"Glasnik" poobčuje in vzpodbuja svoje čitatelje k češčenju Srca Jezusovega, zakaj bi čitateljem Ave Marije ne podali kratke razprave o češčenju Presv. Srca Marijinega? Ta misel mi je prišla, ko sem se nedavno zamislil v davna dijaška leta, ko smo hočili k raznim Marijinim pobožnostim v ljubljanski stolnici. Spomnil sem se stranskega altarja z Marijino podobo, okoli katere je napis: "Naša ljuba Gospa, Presvetege Srca, prosi za nas Boga!"

* * *

Bog sam je izbral Marijo za Mater svojemu edinorojenemu Sinu; z najtesnejšimi vezmi narave in milosti jo je združil z njim; ni čuda, če želi, naj češčenju njegovega Sina takoj sledi češčenju Sinove Matere. Ako veljajo o Jezusu besede: "In dal mu je oblast in čast in kraljestvo; in vsa ljudstva, rodovi in jeziki mu morajo služiti" (Dan. 7, 14), sv. cerkev s polnim pravom polaga njegovi Materi in jeziku besede: "Na vsi zemlji

sem stala in nad vsemi ljudstvi in nad vsemi narodi sem gospodovala." (Sir. 24, 9, 10.) Najsvetejša Devica, razsvetljena od sv. Duha je to napovedala sama z besedami: "Odsih in me bodo blagrovani vsi narodi." (Luk. 1, 48.) Ne bomo tu trčili, da ne more nikdo opravljati pobožnosti k Srcu Jezusovemu, ne da bi istočasno častil Srce Marijinega. Kar nameravamo, je edino — le, da podamo kratko zgodovinsko — bogoslovno razpravo o bistvu, predmetu vzrokih in namenih češčenja Srca Marijinega tem, ki hočejo v svoje češčenje Božjega Sina, vplesti tudi češčenje njegove Matere. Naj služi sledeča skromna razprava Materi Božji v čast, čitateljem pa v zveličanje njihovih duš! "Kdor spoštuje svojo mater, je kakor tak, ki nabira zaklade." (Sirah 3, 5.)

I.

Zgodovina češčenja.

Kar velja o starosti češčenja Srca Jezusovega, velja do gotove meje tu-

didi o starosti češčenja Najčistejšega Srca Marijinega. Imamo svetnike, ki so opravljali to pobožnost davno, predno je bila vpeljana v cerkvi. Na primer: sv. Bonaventura, sv. Bernardin Sijenski, sv. Mehtilda, sv. Jera, blažena Marija oó Rojstva Gospodovega itd. Posebno pa se je pričelo češčenje Marijinega Srca razširjati v 17. in 18. stoletju v zvezi s češčenjem Srca Jezusovega. Tako je na primer kardinal-legat Ludovik Vendome-ski (umrl 1. 1669 v Parizu) s posebnim pastirskim listom z dne 2. junija 1668 pohvalil vernike radi "hvalevredne in koristne pobožnosti k najsvetejšemu Srcu Marijinemu." Že v sredi 17. stoletja so odobrili in potrdili francoski škofje več knjig in spisov, v katerih se razlaga in brani to češčenje. Priporočali so vstanovitev bratovščin, ki so se deloma posvetile Srcu Marijinemu, deloma Srcu Jezusovemu. Tudi papeži so potem odobrili te bratovščine in jim podelili mnoge odpustke.

Tako se je morala ta pobožnost vedno bolj in bolj širiti, dasi je kongregacija obredov — bržkone z ozirom na takratne razmere — z dekretom dne 8. junija 1669 odklonila odobritev oficija (molitve v brevirju) in mašo v čast Srcu Marijinemu. V 17. stoletju je razširjal in branil to pobožnost posebno Janez Eudes (umrl 1680) in Janez Pinamonti S. J. (umrl 1703.). Prvi je spisal knjigo o češčenju Srca Marijinega: *Le cœur admirable de la tres sacre Mere de Dieu ou la devotion au tres saint cœur de la bienheureuse Vierge Marie* (Caen 1681); drugi pa knjigo: *Il sacro Cuore di Maria Vergine* (Firenze 1699). Leta 1726 so zopet prosili sv. Stolico, da naj odobri in potrди oficij in mašo na čast Srcu Marijinemu, kakor tudi v čast Srcu Jezusovemu. Posebno se je trudil za to P. Gallifet, ki je v svoji spomenici na papeža Benedikta XIII. poleg češčenja Srca Jezusovega priporočal tudi češčenje Srca Marijinega. Toda kongregacija obredov se še vedno ni mogla odločiti, da bi bila prošnji ustregla.

Zlasti pa je pospešil češčenje Srca Marijinega papežev dekret z l. 1765, ki je odobril češčenje Srca Jezusovega in določil praznik istega Presv. Srca. Za častilce Jezusovega Srca je moralo biti Srce Marije, njegove Matere, že po naravi sami najbolj častitljivo. Tako se je množilo število škofov, ki so po svojih škofijah dovolili praznik Presv. Srca Marijinega. L. 1788. se je obrnilo razun duhovščine mesta Palermo, tudi več samostanov na papeža Pija VI., ki je bil takrat v vjetništvu v Florenci. "Časi so tako huđi in trpljenje tako težko", odgovoril je papež "da bi jim bili brez pomoči milosti Kristusove nedvomno podlegli; zato je potrebno, da se zatekamo k milostnemu, usmiljenemu Srcu Marijinemu in jo goreče prosimo, da krepča Kristusovega namestnika v njegovih težavah, da

brani, varuje in reši cerkev in pride na pomoč vernikom v njihovih stiskah." Papež je prošnjo uslišal in z listom z dne 22. marca 1799 prepustil odločitev in ureditev posameznim škofom in podelil vse potrebne pravice. Nadškof v Palermo je na to odredil praznik Srca Marijinega za celo nadškofijo. Naslednik Pia VI., papež Pij VII., je dovolil raznim knezom, cerkvenim dostojanstvenikom in posameznim redovom dne 31. avgusta 1805, da smejo gotov dan posveti češčenju Srca Marijinega z "oficijem (brevirjem) in mašo Marije Snežnice in berilom 2. nočna petega dne osmine Rojstva Marijinega. In ta določba naj bi veljala v prihodnje za vse prosilce. Razun tega je povzdignil s svojim pismom (breve) z dne 20. decembra 1806. rimsko bratovščino sv. Evstahija v glavno bratovščino in ji dovolil, da sme z glavno bratovščino združiti vse "izvan Rima se nahajajoče bratovščine, ki imajo isti namen in jim podeliti popolne in nepopolne odpustke in odpuščanje kazni, kakor so bili podeljeni glavni bratovščini." Najbolj pa se je povzdignila ta Marijina pobožnost, ko je bila s papeževim dovoljenjem 24. aprila 1838. v Notre-Dame-des-Victoires v Parizu, vstanovljena glavna bratovščina k najsvetejšemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu v spreobrnjenje grešnikov. Kanonična ustanovitev te bratovščine se je izvršila 16. decembra 1836. Ta glavna bratovščina obsega sedaj 20.400 bratovščin z več milijoni članov. Obrodila je v najkrajšem času po celem svetu več dobrega in koristnega kakor prej cela stoletja. Bog sam je na ta način pokazal svoje dopadajenje nad to pobožnostjo. Zato se pa tudi papež Pij IX. ni več obotavljal ampak je dne 21. julija 1855. dovolil poseben oficij (molitve v brevirju) in mašo v čast Brezmadežnega Srca Marijinega. In odkar so to pobožnost priporočili razni cerkveni zbori in cer-

kvene oblasti, se je vedno bolj in bolj širila.

Razločevati pa je treba češčenje Srca Marijinega od češčenja in glavne bratovščine "Naše Ljube Gospe od Presv. Srca Jezusovega". Ustanovitelji družbe misijonarjev Presv. Srca Jezusovega hoteli so sebe in svoje delo postaviti pod posebno varstvo Marijino. Izbrali so v ta namen dan 8. decembra 1854, dan, na katerega je bila proglašena verska resnica o Brezmadežnem Spočetju Device Marije. V Issoudun, škofija Bourges so položili temelj svoji ustanovi. Oni bili so prvi častilci "Naše Ljube Gospe od Presv. Jezusovega Srca" (Notre Dame du Sacree Coeur.) Ta pobožnost se je jako hitro širila, tako da je papež dne 29. januarija 1864 s posebnim dovoljenjem v Issoudun ustanovljeno bratovščino povzdignil v glavno bratovščino in ji podelil vse tozadevne pravice. Iz te bratovščine vzklila je 8. dec. 1872. glavna bratovščina istega imena v Rimu; l. 1879. in je bila preložena v novo cerkev "Naše Ljube Gospe Presv. Srca" (Circo agonale), kjer tvori sedaj glavno bratovščino tega imena. Razširjena je skoro po celem svetu in stoji pod varstvom in vodstvom misijonarjev Presv. Jezusovega Srca. Namen te pobožnosti in bratovščine je češčenje preblazene Device Marije vsled njene tesne in milosti in blagoslova polne zveze z Božjim Srcem. Ker nadkriljuje Marija vse svetnike v češčenju tega Srca, ker daleko nadkriljuje vse svetnike glede svoje moči in oblasti pri tem Srcu, je popolnoma naravno, da bodo častilci Jezusovega Srca stopili v Marijine stopinje, prosili posebno njo za priprošnjo in pomoč, da bodo toliko gorečneje častili Jezusovo Srce in da bodo na priprošnjo "Naše Ljube Gospe Presv. Srca" uslišani v svojih telesnih in dušnih potrebah in zadevah.

(Dalje.)

Kako se voli novega papeža.

H. B.

Ko je sv. volivni zbor kardinalov s procesijo prišel v sikstinsko kapelo, kjer se voli novega papeža, kardinal dekan po kratki molitvi še enkrat prebere imenovane odloke o volitvi, na kar znova vsi prisežejo, da se jih bodo vestno držali. Nato se razidejo v svoje izžrebane celice, sobice. Mejem kardinal dijakon, deloma sam, deloma po poblaščenem prelatu, zapriseže še konklaviste ali pomožno osebje konklava, da bodo natančno spolnjevali svoja navodila in strogo močali o vsem kar bi jim znalo o volitvi pred oči ali na uho priti.

Na trikratno znamenje zvonca, morajo vsi nevolivci in nekonklavisti zapustiti konklavske prostore, vrata se od znotraj in od zunaj zaklenejo in ključi raznim porazdele, da ja ne more nobeden pod roko ne ven ne notri. Potem se prižgo luči in komisija obstoječa iz štirih kardinalov s camerlengom na čelu, ter vodja svetih obredov, preiščejo vse najskrivnejše prostore konklava, če se ni morda kje kak nepovabljen gost skrtil, da ga pravočasno ven vržejo. Tudi konklaviste še enkrat vse predse pokličejo, če imajo vsi svatovska oblačila. Primerilo se je že namreč, da se je kak tak vtihotapil mej konklaviste. Tudi pri teh volitvah je baje nek radovedni časnikar poskusil svojo srečo, pa mu je spodletelo. Enako mora mej volitvami v to določena komisija večkrat pregledati konklave, če je vse v redu, se ni li morda kdo naknadno, kakor si bodi, vtihotapil. Ako bi se koga dobilo, bi moral seveda takoj ven. Tistega pa, ki bi mu notri pomagal ali kakorkoli zakrivil, da se je notri zmuzal, bi čakala težka kazen od novoizvoljenega papeža.

Vsako ustno občevanje, vseh v konklavu se nahajajočih, z zunanjim svetom, je prepovedano. Če bi bilo pa kaj zelo nujnega, bi se smelo to zgoditi le vpričo prelata, ki ima paziti

na konklavsko klavzuro (claudere zapreti). A v tem slučaju mora biti pogovor glasen in v jeziku, ki ga dotični prelat razume. Vse pismeno občevanje in tiskovine, ki prihajajo v konklave, ali se ven pošiljajo, v to določena komisija strogo pregleda. Časopise iz konklava ven pošiljati, je vsem pod cerkveno kaznijo izobčenja zabranjeno. Pod še hujšo kaznijo izobčenja je prepovedano vsem, v konklave se nahajajočim, kako stvar, ki volitve tiče, na katerikoli način komu razodeti. Ako bi se kdo proti tej prepovedi pregrešil, ga zadene samemu papežu pridržano izobčenje. Tudi po volitvah je pod smrtnim grehom vsem prepovedano kaj tacega v javnost spraviti, brez izrecnega dovoljenja novega papeža.

Naslednji dan je šele pravi volivni dan. Na glas zvonca se kardinali, oblečeni v višnjeve mozete, podajo v volivno kapelo, kjer najprej prisostujejo sv. maši, mej katero prejmejo sv. obhajilo. Po sv. maši pokličejo sv. Duha na pomoč, na kar takoj preidejo k volitvi. Volitev se lahko vrši na tri načine.

Prvi način je: Volitev kakor po navdihanjenju. To je izreden način volitve. Ako bi bili vsi kardinali, tudi tisti, ki so morebiti v postelji, brez kakih predposvetovanj, enih misli, nihče drugi kot ta in ta bo novi papež in bi vsi brez izjeme in vsak posamezni vskliknili: Volim tega! bi bil pravilno izvoljen. Če bi le eden ne bil zanj, je ta način volitve že v vodo padel.

Drugi izredni način volitve je: Kompromisna volitev. Ta način pa obstoji v tem, če se vsi kardinali, brez izjeme, tako-le mej seboj domenijo: Zakaj bi vsi volili, izberimo izmej sebe tri do sedem-manj ali več jih namreč po odloku ne smejo—tem dajmo popolno oblast, pod temi in temi pogoji, naj dajo sv. cerkvi novega poglavarja, mi pa obljubimo,

da ga bomo za izvoljenega priznali. Ako so vsi brez izjeme, za ta način volitve in se je izvoljena komisija natančno držala stavljenih pogojev ter ostalih, tozadevnih določil, je dotični pravomočno in pravilno izvoljen papež. Treba, da le eden kardinalov temu načinu volitev ugovarja, pa se ne sme tako voliti. Tretji, redni način volitve je: Splošna, tajna volitev.

Ker je ta način volitve običajen, si ga hočemo malo natančneje ogledati. Pred vsem je treba vedeti, da tisti, ki dobi dve tretjini glasov, je pravilno izvoljen, če ni mej temi tudi njegov vmes. Volitev se pa takole vrši:

Najprej se pripravijo predpisani volivni listki in se razdele mej volivce, vsakemu po dva do tri, tako, da ima, če se pri enem kaj zmoti, takoj drugega pri rokah. Nato se izvoli trojna komisija vsaka obstoječa iz treh kardinalov: ena za pregledovanje glasovnic, druga za pobiranje istih od slučajno bolnih kardinalov, ki ne morejo v volilno kapelo, tretja za uvirovljenje volitev. Vsak kardinal napiše na glasovnico najprej svoje ime, potem ime tistega, ki je njegov kandidat, z besedami: Volim za papeža prečastitega gospoda g. kardinala N. in slednjič še en takozvani motto, rek iz sv. pisma, ali kaj podobnega. Kakor hitro je kdo svojo glasovnico izpolnil, jo po predloženem vzorcu tako zgane, da se vidi ime tistega, ki ga voli in motto ali rek, ne pa njegovo lastno ime. Zganjeno glasovnico zapečati z rdečim voskom in posebnim pečatom, jo prime s palcem in kazalcem, ter jo roko kvišku držeč, nese k altarju, na katerem stoji pripravljen velik kelih s pateno. Tam poklekne in takole priseže: Kristus Gospod, ki me bo sodil, je priča, da volim tistega, o katerem pred Bogom mislim, da ga moram voliti. Nato dne glasovnico na pateno in

jo po pateni spusti v kelih. Ko je bolniška komisija oddala svoje glasovnice, gre s posebno posodico, ki ima na vrhu špranjo, kakor takozvani šparovčki, pobrat glasovnice bolnih kardinalov. Predno odide, se dotična pušica vpricho vseh pričujočih kardinalov odpre in vsem pokaže, da je prazna. Bolni kardinali na enak, zgoraj popisani način, izpolnijo glasovnice in jih spuste v pušico. Če je kdo ne more sam izpolniti, jo izpolni kak drugi od njih pooblaščen, bodisi kak član bolniške komisije, ali pa kak drugi duhovnik, ki mora pa prej pred bolniško komisijo priseči, da bo molčal.

Ko so vsi, zdravi in bolni, odglasovali in so vse glasovnice v velikem, s pateno pokritem kelihu, prvi član preiskovavne komisije kelih parkrat dobro strese, da se glasovnice zmešajo. Potem zadnji član te komisije iste prešteje in vsako posebej preloži v drug kelih. Ako bi se njih število ne vjemalo s številom kardinalov, je volitev neveljavna in se takoj, brez preiskave, kje je napaka, preide k drugi. Če se pa vjema, pregledovavna komisija začne šteti glasove. Prvi član te komisije vzame vsako glasovnico posebej v roke in jo, ne da bi jo razpečatil, ampak samo ime kandidata pogleda, da drugemu članu komisije. Ta enako samo ime voljenega pogleda in jo izroči tretjemu članu komisije, ki jo prav tako nerazpečateno glasno in jasno razglasi, s tem, da pove ime voljenega. Kardinali, ki imajo pred seboj tiskani imenik vseh svojih tovarišev, si mej razglaševanjem zapisujejo, koliko glasov je kdo dobil. Na koncu pregledovavna komisija razglasi celoten izid volitve.

Glasovnice se potem naberejo na nit, kakor jagode rožnega venca, zapisnik izida pa pregleda tretja komisija za uvirovljenje volitev. Če je vse v redu našla, se volitev, kakorkoli je že izpadla, razglasi kot pravomočna. Navažno prva volitev nobenemu ne prinese dvetretjinske večine, ampak so glasovi bolj ali manj razcepljeni. Da bi se pa ne

cepili predolgo in bi se tako volitev preveč zavlekla, je bila prej navada, da so smeli volivci takoj po glavni volitvi, pri kateri so spoznali, kateri so najresnejši kandidati, popustiti svojega kandidata, za katerega ni bilo veliko upanja in se pridružiti kakemu takemu, ki ga je na podlagi dobljenih glasov imel več. Napisali so nove glasovnice z napisom: Pristopim k prečastitemu g. kardinalu in jih po skrajšanem ceremonijelu oddali. Kdor se je pa hotel vstrajno držati svojega kandidata, je pa drugič napisal: Ne pristopim k nobenemu. Te navade pa po odloku Pija X. ni več. Omenil sem jo samo zato, ker so nekateri, tudi angleški listi, ob zadnjih volitvah stare stvari progrevali, ki niso več v veljavi.

Da bi pa izvolitev vendar kar moč pospešil, je Pij X. odredil, da se ima takoj za vsako glavno volitvijo, ki sti dve na dan, ena zjutraj ena popoldan, vršiti še po ena volitev s skrajšanim redom. Ker pri tej drugi volitvi kardinali že približno vedo, kateri njih tovariši so resnejši kandidati za tujaro, svoje glasove lahko bolj osredotočijo. Če tudi ta druga volitev, ki tvori s prvo, glavno, nekako celoto, nikomur ni prinesla dvetretjinske večine, se oboji volivni listki pomešajo s slamo in zažgo, da se črnkast dim valj iz posebnega dimnika sikstinske kapele. S tem se stotisočem, ki zunaj na trgu čakajo, da vedeti, da zaenkrat še ni nič. Italijani pravijo, ko zagledajo črn dim: Il Papa e andato in fumo-Papež je šel v dim.

Tako se voli vsak dan, dokler ne dobi eden dve tretjini glasov, kar se danes zgodi vsaj v nekaj dneh. Za slučaj, da bi dotični dobil ravno dve tretjini glasov, pregledovavna komisija najprej dožene, če ni morda sam sebe volil, kar bi volitev napravilo neveljavno. Zato mora v tem slučaju povedati, kakšen motto, ali rek, si je izbral. Glasovnic z njegovim motto odpro. Šele ko se prepričajo, da je sam družega volil, in je komisija za uvirovljenje volitve vse v redu našla, se izvolitev razgla-

si kot pravilna in pravomočna.

A izvoljeni ni dolžan izvolitve sprejeti. Zato gre dekan kardinalskega zbora s častnim spremstvom k njemu in ga v imenu vsega volivnega zbora vpraša, če jo sprejme in kako se hoče v tem slučaju kot papež imenovati. Če in ko pritrdilno odgovori ter napove svoje papeško ime, postane namestnik Kristusov. Ne kardinali volivci, ampak Kristus sam, nevidni poglavar sv. cerkve, mu da polnost oblasti. Kot neko zunanje znamenje te spremembe, se takoj nato baldahini, ki so bili prej razpeti nad sedežem vsacega kardinala povesejo, ostane samo nad sedežem novoizvoljenega. Kardinal camerlengo mu pa natakne takozvani ribičev prstan na roko.

Volivni listki zadnje vspešne volitve, se s predivom pomešajo in zažgo, kar da belkast dim. Kadar ta nalahno pripuha iz dimnika, stotisoči na trgu, kakor iz enega grla, zarijo: Evviva il Papa! Živijo papež! Samo še ena radovednost jih muči, kako mu je ime. Toda kmalu se pokaže na balkonu konklavske palače križ in za njim najstarejši kardinal dijakon, z radostnim poročilom: Naznanjam vam veliko veselje. Imamo novega papeža, Njega Eminenco kardinala N. ki si je privzel ime N. Mejtem si novoizvoljeni poglavar sv. cerkve obleče v belo papeško obleko in sedeč pri altarju volivne kapele sprejema prve izrazne udanosti in pokorščine od strani svojih volivcev. Vsak kardinal mu najprej poljubi nogo, potem koleno, nato ga papež kot svojega brata, kakor jih naziva, objame. Za tem počeli urbi et orbi-mestu Rimu in celemu svetu prvi papeški blagoslov.

Ako je bil izvoljen kak kardinal, ki nima škofovskega posvečenja, ga naslednje dni dekan svetega kolegija posveti v škofa. Tekom osmih dni pa sledi kronanje s papeško krono, tujaro imenovano, kar je nekaj tako slovesnega in pomenljivega, kakor pri kronanju nobenega družega kralja. Da bi papež v tem blesku ne porabil, kaj je in kaj bo, mu mej slo-

vesno procesijo h kronanju, vodja slavnostnih obredov, trikrat zažge pred očmi nekaj predivnih kosmičev, mej besedami: Sveti oče tako mine slava sveta! Pri velikem altarju mu najstarejši kardinal diakon izroči takozvani palij, znamenje nje-

gove najvišje oblasti. Višja duhovščina, na čelu ji kardinali, mu še enkrat skažejo čast, na kar mu imenovani kardinal diakon, ki mu pristojta ta pravica, dene tiaro na glavo in pri tem govori sledeče pome-

njive besede: Vzemi s trojno krono odičeno tijaro in vedi, da si oče knezov in kraljev, vladar sveta, namestnik našega Gospoda Jezusa Kristusa na zemlji, ki naj mu bo čast in slava vekomaj. Amen.

LILIJA IZ RAJA.

K.

Tiho in mirno so potekali dnevi, meseci in leta Jezusu in Mariji v tihoti nazareškega doma. Nek skrivnost, nebeško mil mir, neka čudna miloba je obdajala to malo in revno hišico. Vsak, kdor je prišel samo v bližino te revne kočice, je že začutil to, ne vede od kod in zakaj. Kakor bi prišli v nek čuden skrivnosten nebeški prostor, dvignjen visoko nad vse drugo posvetno, se je zdelo vsem, ki so prišli v hišico k Jezusu in Mariji. Srce vsakega obiskovalca se je naenkrat začutilo objeto od neke nerazumljive nebeško prijetne miline, nekako tako, kakor če kdo pride iz zimskega mraza v prijetno zakurjeno sobo. In ko sta jih še prijazno pozdravljala Jezus in Marija jim z neko posebno milino in prijaznostjo govorila topila so se vsa srca nerazumljive blaženosti.

"Kaj je neki to?" so rekli večkrat sosedje med seboj, da me tako nekaka čudna blažena čutila prevzamejo, kadarkoli sem v hišici pri Mariji?"

"Tudi ti to čutiš?" je odgovarjal sosed, "jaz sem na to že večkrat mislil, pa si nikakor ne morem raz-

lagati."

"Da, tako neka skrivnostna moč me žene, da bi najraje po cele ure presedel pri njiju in poslušal nju ne svete pogovore. In to bi tudi storil, ko bi me čudna resnoba na obrazu Jezusa in Marije ne napolnjevala tudi z nekim spoštovanjem in s strahom, da se kar bojim ostati dolgo tam."

In to je čutil v resnici vsak. Zato so vsi sosedje silno radi zahajali v hišo Marijino, dasi so bili njih obiski navadno jako kratki.

Pogovorj pri takih prilikah so bili skoraj vedno le o Bogu, o božjih stvareh. Ako je bila Marija sama v hiši, je vsikdar porabila to priliko, da je pripravljala srca obiskovalcev na javni nastop sina Jezusa, Odrešenika.

"O, ni več daleč čas," je pogosto govorila sosedom pri takih prilikah, "ko bo nastopil zaželjeni Mesija. Pisma se že dopolnjujejo in Odrešenik je že na svetu. Samo nepoznan je še. Ne bo pa več dolgo, ko bo javno nastopil."

"Da, čuli smo o njem, da je že prišel. In saj je že tudi skrajni čas!

Kako nas Rimljani stiskajo! Kako strašne davke nam nalagajo! Kako zelo pohujšujejo naš narod! Kake strašne reči se pripovedujejo po Jeruzalemu o življenju paganov, pa tudi o življenju naših ljudi, ki so se začeli okuževati s poganskim duhom. Zato je res že skrajni čas, da pride veliki in mogočni naš Odrešenik, ki nas bo rešil tega strašnega jarma!" Tako so navadno odgovarjali sosedje, ki niso imeli pravega pojma o Mesiju.

Marija jih je hotela privedi do spoznanja, da Bog ni takega Mesija obljubil. Večkrat jim je dejala:

"Da, res je, kar pravite! Res, žalostno je, v kako veliko in neznosno sužnost smo zabredli. Veliko trpi naš narod. Toda kaj je temu krivo? Ali si ni narod tega sam kriv? Kdaj v preteklosti je naš narod procvital? Kdaj bil slaven? Kdaj se mu je dobro godilo? Ali ne samo takrat, kadar je bil zvest svojemu Bogu? In nasprotno: kaj je bila narodova največja nesreča od začetka? Ali ne odpađ od Boga? Da, greh je bil, ki se je že toliko maščeval nad našim narodom, samo greh je bil, ki ga je

vsikdar tepel. Tako je tudi sedaj samo greh njegova nesreča! Kaj bi potem pomagalo, ako bi prišel sedaj kak mogočen kralj in nas rešil rimske sužnosti, ako pa bi ostala ljudska srca enako brezbožna, brezverna, ako bi greh nadalje gospodoval v njih? Ali ne sklepamo lahko iz tega, da bo Bog poslal ne mogočnega svetnega vladarja, kralja, temveč kralja src, ki bo spremenil človeška srca in v njih ustanovil veliko in mogočno kraljestvo.

"Da, skoraj imaš prav Marija!" je večkrat rekel kak sosed. "Vendar ali niso preroki napovedali mogočnega rešenika izraelskega naroda?"

"Da, res je! Preroki so napovedali, da bo ta Odrešenik mogočen vladar. Toda ali pa niso ti preroki napovedali o njem, da bo vladar vsega sveta in ne samo vladar Judovskega naroda? da bo rešil ne samo eno ljudstvo, temveč vsa ljudstva in vse narode, brez razlike na dežele ali države? Ali ni toraj napačna misel, pričakovati Odrešenika, ki bo samo velik vladar za Jude in samo velik svetni vladar?"

Nihče ji ni mogel na to pojasniti odgovoriti. Vsak je odšel globoko

zamišljen iz hišice in srce mu je reklo, da ima Marija prav.

Tudi Jezus je porabil vse take prilike za to, da je pripravljaval srca na svojo nalogo. Kakor takrat, ko je bil komaj 12 let star v templju, tako je zdaj porabil vsako priliko, ki se mu je ponudila, da je odpiral oči vsem, da Mesija ne more biti velik svetni vladar, temveč samo velik vladar src, da njegovo kraljestvo ne bo "od tega sveta". Vsi so ga s začudenjem poslušali in strmeli nad njegovo modrostjo in umnostjo. Kakor nekdanji učeni možje v templju, tako so ga večkrat tuji sosede obstopili in izpraševali.

Posebno željno so pa obiskovali nazareško družinico vsi nesrečni, bolni in stiskani. Vse je pa gnala tja njih velika beda, kajti njih ranjeno in stiskano srce je čutilo, da bo samo tam dobilo tolažbe in zdravila. Vsakemu se je zdelo, kakor da bi bil pozabil na vso bolečino, ko je bil v nji bližini. Tu so se posušile vse solze. Marija je vse take sprejemala s posebnim veseljem in sočutjem. Izpraševala jih je o njih težavah in bolečinah in potem vse lepo tolažila in jim pomagala, kolikor je le mogla. Vsi omahljivci in nepotrpežljivi v

svojih križih so se tu nekako čudno dvignili. Neka posebna srčnost in junaštvo jih je obšlo. Križ, ki jih je preje tako težil in tlačil, se jim je naenkrat zazdel tako lahek, da, celo prijeten, da so bili še veseli, če so kaj trpeli. In ob takih obiskih je bilo, ko je Jezus, če je bil kje zunaj, gotovo prišel v hišo pozdravit goste. Videlo se mu je, kako veliko sočutje in usmiljenje ima s človeško bedo. Videlo se mu je, kakor da bi bilo njegovo posebno veselje bivati med njimi in jim pomagati.

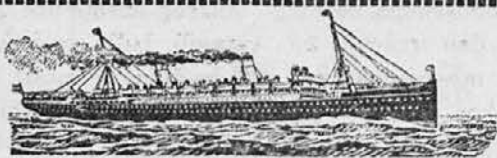
Ako bi ga ne bilo kje blizu, je vselej mati Marija skrbela, da ga je poklicala.

"Pridi, sin, nekdo te potrebuje tukaj!" ga je poklicala in Jezus se ni nikdar branil, temveč je vsikdar takoj pustil delo in prišel. In ob takih prilikah je bilo, ko mu je obraz kar zažarel neke miline in nekega posebnega usmiljenja, da je že pogled na njegov obraz stiskanega človeka trpina potolažil in napolnil z veliko, čudno, nerazumljivo tolažbo. Neko nepojmljivo ljubezni polno sočutje se mu je bralo na obrazu, se je čutilo pri vsaki besedi, katero je spregovoril.

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.
(Dalje)

V ameriških vodah sem se seznanil z nekim ameriškim judom. Ker se mi je sam, kljub mojemu duhovniškemu kolarju, pridružil, sprva še slutil nisem, da imam Abrahamovega potomca pred seboj. Moža v dolgi suknji (kaftan) in dolgi bradi, oboje bolj zanemarjeno in še malo kriv nos, kar pa ni čisto gotova pristnostna znamka, tako sem si jaz dotlej predstavljal juda, ker drugačnega nisem videl, vsaj vede ne. Moj tovariš iz hiše Izraelove ni imel nobenega teh znamenj pristnega, konservativnega juda. In tak, kakor sem kmalu spoznal, tudi ni bil.

Ne vem več, kaj nama je dalo povod, da sva začela o ruskem boljševizmu govoriti. To je bila torej že moja druga debata z judom o boljševizmu. Mej pogovorom sem spoznal, da imam opraviti s prominentnim naslednikom ne vem katerega Jakobovega sina. Kot delegat ameriške judovske zveze je bil poslan v Rusijo študirat tamkajšne razmere na licu mesta. Ravno se je s te misije vračal v Ameriko nazaj. Zanimivo je, da je bil odločno proti boljševikom, dasi je bila in je še ta banda večinoma njegove krvi. Kar je posebno obsojal, je boljševiški protiverski fanatizem. Bog je, je sveto trdil, človek ga mora spoznavati kot tacega, kateremu bo enkrat dajal odgovor od svojega življenja. Kdor tega ne prizna je norec, a človeški družbi nevaren norec. Kako kdo Boga časti, to je vseeno, vsaka vera je dobra. Tako je v Ameriki. Tam se zbiramo k bogoslužnim vajam vsi skupaj: judje, protestantje, katoličani. Enkrat izvršuje sv. obrede in govori jud, enkrat protestant, enkrat pa katoličan. Eden najprominentnejših katoliških prelato v Amerike,

ki je bil čisto na tem, da bo postal kardinal, če ne bi bil prej umrl, je bil član naše mejverske zveze.

Po takem govorjenju sem takoj vedel, da imam opraviti z judom, ki je bil na zunaj modern, na znotraj pa modernist, ali kako že oni takim pravijo, ki vero po sebi merijo, kakor jim pač paše. "Seve takrat še nisem veliko" vedel o ameriških verskih razmerah, zato se tudi nisem mogel z njim spuščati v debato o njih kot taci, pač pa sem mu načelno pobijal njegove nazore, da je vsaka vera dobra, magari če je meneštra iz katoliške, protestantske, judovske, mohamedanske in ne vem še katere. Res, da je vsaka vera boljša, kot brezverstvo. S tem pa še ni rečeno, da je vsaka enako dobra in Bogu enako všeč. To mora vsakemu že zdrav naraven razum povedati. Saj je nezabeljen močnik tudi boljši kot nič. Kdo bo pa rekel, da je enako dober, kot izborna pečenka? Še želodec ne, ki nima pameti.

Da bi bil kak prominentem ameriški katoliški prelat, ali celo kardinalski kandidat, navdušen za tako versko meneštro, mu seveda nisem verjel. Vprašal sem ga za ime dotičnega, pa ga ni vedel. Kdo bi bil, sem tisti dan večkrat mislil, ki je dal povod za tako izrabljanje svojega imena. Čisto na celem stvar ne bo izmišljena, ampak le zavita. Spominim se na St. Paulskega nadškofa, prijatelja Slovencev, Irlanda, ki je bil pred leti naklonjen takozvanemu Amerikanizmu. Ko sva se z judom drugič sešla, sem ga vprašal, če tega misli. Da, on je bil, kakor so pripovedovali. Prijatelj, mu pravim, tisti ki so vam to pripovedovali, so veliko pridejali. Irelandov verski Amerikanizem pa verski indiferentizem

(vsaka vera je dobra) je nekaj čisto drugega, zlasti še Amerikanizem, kakor ga je pojmoval Ireland. On je videl, koliko dobromislečih in pozitivno vernih pripadnikov imajo druge vere, zlasti po Ameriki. Mislil si je: Ali bi se ne dalo teh resnice žejnih duš pridobiti za edino pravo vero? Preveč previden in prevdaren je bil, da bi bil kar naravnost pred nje stopil in jim dejal: Oprostite v zmoti ste, k nam pristopite, če vas žeja po nekaljeni resnici! Diplomatično jim je hotel pomagati do prave vere in cerkve. Povdarjajmo bolj naravne resnice, je menil, ko se nam na podlagi teh približajo, bomo stopili pred nje z nadnaravnimi, razodetimi, potem pa z onimi, ki so od Cerkve kot take razglašene. Tako jih bomo polagoma pridobili.

Postopal je, kot pred par leti globoko verni in pobožni saški princ Maks, katoliški duhovnik, ki ves gori za zedinjene vshodne cerkve s katoliško. To navdušenje za sv. stvar ga je zavedlo do predloga, naj katoliška cerkev nekako zamolči tiste verske resnice, ki so vshodnim kristjanom vsled njihovih predsodkov v spodtiko. Ko bodo enkrat notri, jim bodo ti predsodki polagoma sami zginili.

A Rim je glede prizadevanja obeh drugače sodil. Resnica si ne sme nikoli z zvijačo ali hinavščino utirati pota do zmage, tem manj, ker se takji kompromisi z nasprotniki vedno sklepajo z večjo ali manjšo zgubo verskega zaklada. Kdor resnici, taki kakor je, brez paudra, ne more pogledati v obraz, ni zrel za njo in je tudi vreden ni. Vhod v Kristusov hlev je samo skozi glavna vrata, ne skozi kako skrivno luknjo. Zato je Rim dobro mišljeno prizadevanje,

tako Irlandovo, kakor princa Maksa, pohvalil, način postopanja pa deloma kot zmoten, deloma kot nečasten, obsodil. Oba sta se ponižno podvrгла tej razsodbi. Princ Maks je danes prelat, Ireland bi bil pa, kakor pravite, kardinal, ko bi ga ne bila smrt prehitela. Toliko jaz vem, kot teoretikar, iz knjig, o Irlandovi zadevi. Njegovo stremljenje nima z vašim verskim indiferentizmom in mešanico nič opraviti, če bi bilo tudi res, da se je vdeleževal mejverskih sestankov.

Tako sem juda učil, a ne z namenom, da bi ga spreobrnil. Predobro vem, da učenec ni nad učenika. Če so Učeniku plačali s križem, si sme učenec še manj upati, da bi kaj opravil. Še ni čas za to. No pa ne smete misliti, da sva se prav razborito prepirala. Po domače sva iznenjala vsak svoje misli, dokler se naju ni ladja odkrižala. Ne vem, kdo je več profitiral, ali on od mene, ali jaz od njega. Morebiti jaz, ker mi je sestavil angleški brzjav na mojega predstojnika v New Yorku, kdaj naj me pričakuje.

Približal se je zadnji večer naše morske vožnje, najžalostnejši večer celega leta, vseh svetnikov večer. Kdor izmej naših izseljencev je imel še kaj žive vere in človeškega čuta hvaležnosti v srcu, so mu ta večer misli romale nazaj, na drage grobove, kjer so polagoma ugašale zadnje lučke. A veliko naših sopotnikov je moralo biti brez vere in brez srca, ker so ravno za ta večer priredili bal na krovu. To je bilo tembolj sramotno, ker se še ni dobro posušila kri žrtev eksplozije. Kako nekateri ljudje kot žival tje v en dan žive, je za mislečega človeka naravnost nerazumljivo. Jaz ne vem kake orgije so se ta, skrivnostno žaloben večer, na krovu godile, ker sem se zgođaj spravil v svojo kabinu, to pa vem, da je bil drugo jutro krov tak, kakor po kakih viharnih dneh.

Vernih duš dan. Dan rešenja za marsikatero dušo iz ognjenega morja vic. Pa tudi naš dan rešenja z vodnega morja, ki ga mnogi niso bili dosti manj siti, kakor po občnem mnenju duše v vicah ognjenega. Zjutraj smo mi duhovniki še maševali, menda vsi ta dan prvič v beli barvi, ker črne nismo imeli, drugi so pa prično spravljali svojo prtljago skupaj. Krov se je to jutro zgodaj napolnil. Vse je napeto zrla naprej, kdaj se pokažejo prvi motni obrisi suhe zemlje. Ko je tisti, ki je imel najboljši dalnogled, veselo vskliknil: Jo že vidim, se je vse gnetlo okrog njega, stegovalo roke in prosilo: Dovolite, za en trenutek! Kmalu smo tudi s prostim očesom zapazili, da se res zopet bližamo trdim tlom. Pravo Kolumbovo veselje je zavladalo na ladji. Nekateri bi bili od same radosti najraje v morje poskakali, kakor sv. Peter, ko je vstalega Gospoda zagledal na jezerskem obrežju.

Vsak trenutek bolj pestra podoba. Cele jate morskih galebov so nam prišle naproti. Bržkone že iz skušnje vedo, da pomeni zanje prihod vsake nove ladje ohcet. Kajti ljudje so metali preostala živila v morje, da je bilo kar pokrito s plavajočimi štrucami, kakor poleti tržaški morski kanali z melonami. Mej njimi so se borile prazne steklenice, kakor bi se branile umazane pristaniške vsebine, ker so bile prej boljše vajene, ki pa v Ameriki ne vživa milosti. V daljavi so vedno bolj rastle ladje, po velikosti in številu. Naša velikanka je vedno počasneje vozila, kakor bi premišljevala, kje naj se vrine mej nje. Naenkrat zagledamo orjaško boginjo prostosti, ki se je, sama zlata, kopala v zlatih solčnih žarkih in bila videti še veličastnejša. Kako mogočen vtis napravi na človeka, ki prihaja iz zasušnjene Evrope, na mnoge tako mogočnega, da vržejo pred njene noge v morje božje in cerkvene zapovedi in stopijo na njena prosta tla, kot še bednejši —

sužnji.

Okrog desete ure dopoldne smo se vstavili, ladja se je s svojimi dolgimi in debelimi prsti, vrvmi, zopet oprijela trdne točke in kakor prikovana obstala. Seveda bi se bili takoj vsuli iz nje, a so nam rekli, da ameriška prostost ni tako poceni, kakor si morda kdo misli. Eni so dejali, da bomo morali vsi v karanteno, češ, da je mej mornarji par slučajev nalezljive bolezni. Slaba tolažba! Drugi so vedeli povedati, da se nam radi volitve novega predsednika ne bo mogoče isti, ampak šele drugi dan, izkrcati. Tudi to nam ni bilo po volji! Hvala Bogu, da smo čez dobro uro mučne negotovosti zvedeli, da se vsak čas pričakuje pristaniška komisija, ki bo pregledala naše "pose" in denarnice—ne če so dosti suhe, kakor Jugoslavija, ampak, če so dosti debele—potem pa gremo. In res so nas kmalu začeli poditi na to, zadnjo "štelengo", najprej ameriške državljanke, ki so bili seveda vsi "taublih", potem druge potnike prvega razreda, za njimi nas, družega razreda. Tretji razred je moral seveda ves v karanteno. To je bilo drenja, kdo bo prej na vrsti.

Naenkrat zaslišim, da nekdo nekaj podobnega kliče, kot moje ime in vilhti z roko eno pismo. Pogledam in se prepričam da sem prav slišal. Da bi me Jugoslavija nazaj klicala, tega se ravno nisem bal, ker mi vest ni ničesar tacega očitala. Moj predstojnik Very Rev. Benigen mi je sporočil, da me v pristanišču čaka. Zadnja mora se je zvalila s srca. Še nekaj trenutkov, pa bom zopet mej svojimi. Toda ne boš Jaka! Ko smo eden družega že dobro premikastili v neznanskem drenju, so nam povedali, da so šli gospodje "ibljatarji"—pardon, smo že v Ameriki—h kosilu, šele popoldan pridejo nazaj. No jaz sem jim želel, naj se le dobro najedo, da ne bodo preveč natakneni.

(Konec prihodnjič.)

Glasnik Društev Najsv. Imena.

H. B.

NAŠ OČETOVSKI VEČER.

Obljubili smo, da bomo naš prvi očetovski večer, ki so ga mladeniči Holy Name Juniors dne 15. jan. priredili svojim očetom, natančneje popisali. Naj to tudi spolnimo.

Pred večerno pobožnostjo so se zbrali v cerkveni dvorani člani obeh društev. Najsvetejšega Imena, ter pod vodstvom svojega maršala Mr. Leo Mladiča skupno prikorakali v cerkev. Po blagoslovu so v dvorani zavzeli sprednje prostore, mejtem ko so gostje in ženske ta večer bolj zadaj ostali. Po par izborno proizvajanih glasbenih točkah na klavir (Mr. Račič) in vijolino (Mr. Gortz) je domači župnik Rev. Zakrajšek pripeljal v dvorano slavnostnega angleškega govornika Dr. Lappa, organizatorja društev Holy Name, ki so ga navzoči primerno pozdravili.

Večer je otvoril predsednik mladeniškega društva Holy Name Mr. E. Gregorich. V slovenskem in angleškem pozdravnem nagovoru je kratko razložil namen večera, ki je bil: viden izraz in dokaz hvaležnosti sinov napram svojim očetom. Za njim je nastopil predsednik moškega društva Holy Name, upravnik našega podjetja, Mr. Mihael Železnikar, ki so ga možje, dasi še fanta, malo prej izvolili za svojega predsednika. Ker ga vsi poznamo, da mu Najsvetejše Ime ni le na jeziku, ampak tudi v srcu, so njegove lepe in navdušene besede tudi k srcu šle. Škoda, da jih radi pomanjkanja prostora, zlasti v tej številki, ne moremo v celoti podati, ampak le v daljšem izvlečku.

"Nobena stvar", je mej drugim dejal, "ne dela očeta tako srečnega,

kakor hvaležnost sina. Vzor take hvaležnosti pa vidite, očetje, nocoj, ko ji vaši sinovi javno dajejo duška. To so tisti vaši sinovi, ki so organizirani v društvu, kataga ime nam je mati kot prvo sladko besedo pokladala na jezik."

Potem je povdarjal velik pomen tega društva za vzgojo mladine. "Kajne stariši", je rekel, "vzgoja mladine po mestih, kakor je Chicago, ni lahka. Vi sami najbolj veste, kolikokrat so vaši otroci izpostavljeni raznim nevarnostim, ki jih vi v starem kraju niti poznali niste. Da bi vi kljub vsem tem nevarnostim svoje otroke dobro vzgojili, so vam vaši dušni pastirji priskočili na pomoč s tem, da so ustanovili mladeniško društvo Najsvetejšega Imena.

Toda ako hočejo stariši, ako hočete očetje imeti sinove, na katere boste lahko ponosni, ki bodo kot vzorni katoličani čast delali zastavi Najsvetejšega Imena, pod katero se zbirajo, zdaj kot fantje, pozneje kot možje, morate biti sami vzgledni in navdušeni člani istega moškega društva. Ideje, nameni, ki so poklicali to društvo v življenje, vas morajo globok prešiniti. Zdi se da možje ravno te premalo poznajo, zato se društva ne oklepajo s tisto navdušenostjo, kakor bi se ga morali.

Troje glavnih idej, glavnih namenov moškega društva Holy Name je posebno povdaril. Prvi je: dolžnost očeta, kot glava družine, skrbeti za to, da bodo sinovi in otroci sploh, zahajali v katoliške šole. Kajne stariši, je izvajal, zlasti vi, ki ste čez dan po tovarnah, kolikokrat mislite na to, kaj neki počno vaši otroci doma. Upravičena skrb, če hodijo otroci v brezversko publicno šolo,

kjer se, če tudi ne namenoma, vbija otroku vest, ki ga, v katoliški šoli vzgojena, tudi takrat drži v pravih mejah, ko ata in mame ni doma. Če se hočeta otresti teh morečih skrbi, z otrokom samo v katoliško šolo. Šolska sestra, kakor je rekel veliki kardinal Newman, je najboljše nadomestilo matere. V njenih rokah bo varen. Pa tudi ko ga bo spustila domov, mu bo dala na pot zavest, če nihče drugi, Bog te vidi in spremlja povsod. Tako vzgojeni in s tem prepričanem prepojeni otroci vam pri vašem že itak težkem delu ne bodo obteževali še srca.

Drugi namen moškega društva Holy Name je: Ven iz vsake katoliške hiše s tiskanim zapeljivcem vaših otrok, slabim časopisom in prijatelja notri, dober časopis! Vi rojaki, ki ste prišli iz lepih slovenskih pokrajin naravnost k tej slovenski cerkvi in ste pod vodstvom skrbnih dušnih pastirjev, vi, ki še nikoli niste videli življenja po naselbinah, kjer nimajo svojega duhovnika, niti ne veste, koliko gorja in prekletstva je rodilo mej temi zapuščenimi rojaki socialistično in svobodomiselno časopisje. Koliko očetov in mater danes zdihuje v starem kraju, ko slišijo, da so njih nekdanji tako dobri sinovi, prišli v rdeče kremplje in z njimi vred preklinjajo tisto, kar jim je bilo nekdanje tako sveto. To pa vemo, da kdor Očeta v nebesih ne spoštuje, tudi očeta na zemlji ne. Vedno redkeja so njih pisma na stariše. Nazadnje je bolje, da jim ne pišejo. Marsikateri verni slovenski materi tam v starokrajskih hribih bi srce od žalosti počilo, ko bi vedela, kako njen Amerikanec živi.

Tretji namen društva Holy Name

je: Vse katoliško misleče može združiti pod skupno zastavo, za skupni boj. Danes, v dobi organiziranih nastopov za te ali one vzore, ni zadosti biti osebno mož krščanskega prepričanja in življenja, ampak se je treba z enako mislečimi družiti v močno armado, sicer je pri vsem osebnem navdušenju za stvar, nemogoče kljubovati organiziranemu nasprotniku. Bosté rekli: Saj jaz oboje spolnujem, otroke pošiljam v katoliško šolo, v hiši imam samo katoliški list! Vse prav in dobro, a premalo. Vsi katoliški možje se morajo združiti v eno močno katoliško društvo, ki bo vsak čas pripravljeno nastopiti v obrambo vere in njenih oznanjevalcev, katerim skušajo nasprotniki z organizirano silo vzeti pri ljudstvu ves ugled, da bi potem nje samo pritisnili ob steno. Kakor njim ne gre toliko za osebo kot za stvar, radi nje napadajo in obrekujejo osebe, tako tudi organizirani katoliški možje ne smejo misliti, da gre samo za osebo, ko stoje za svojim duhovnikom, ampak gre za stvar, ki jo duhovnik zastopa, za stvar, ki je prav tako v njih kot njegovem interesu. Zato le pod skupno zastavo, kdor noče biti pohojen!

Pa pravijo nekateri: Jaz bi pristopil, pa v tovarni delam z rojakom, ki bi me venomer špikal, da sem pobožnjak in farški podrepnik. Možje korajžo! Pomislite, samo v chicaški nadškofiji je okrog sto tisoč mož in fantov, ki so člani tega društva. Po vsej Ameriki jih je približno poldruhi milijon. Mej njimi so stotisoči delavcev, ki nosijo zvečer umazan "boket" in trudne noge domov. Je pa tudi tisoče taci, ki zavzemajo v

javnem življenju odlična mesta: sodnikov, zdravnikov, profesorjev in drugih prominentnih mož. Zato možje in fantje še enkrat, korajžo, vsi v Holy Name, ne brigajte se za žabe, ki kvakajo v raznih umazanih lužah.

Tako je Mr. Železnikar podprl svoj klic: Vsi možje in fantje v Holy Name! Potem nas je opozoril še na eno, prav apostoljsko delo, ki jo vrše možje društva Najsvetejšega Imena po svojih takozvanih "Big Brothers-Veliki bratje." Big brothers so zatopniki društva, iz vsake podružnice po dva, katerih delo je, pri sodiščih posredovati za mladoletne zločince, da jih ne vtaknejo v ječo, kjer bi se morebiti, le še bolj pokvarili. Tam izposlušajo, da jih za enkrat še spuste k njihovim starišem, ali drugim zanesljivim osebam, kjer jih nadzorujejo in skušajo na stariše, oziroma njih varuhe, vplivati, da bi jih vsaj zanaprej bolj vzgojevali. Če so hodili v publicno šolo skrbijo za to, da se dajo v katoliško. Koliko dobrega so ti "Veliki bratje" krščanskega dobrodela že storili, se vidi iz tega, ker so v petih letih svojega obstanka samo v mestu Chicagi že v deset tisoč slučajih pri sodišču posredovali za take mlade grešnike.

Ljudstvo je z zanimanjem sledilo besedam Mr. Železnikarja in se mu s krepkim aplavzom zahvalilo za nje.

Sledila je igra, enodejanka, ki je imela nazorno pokazati apostoljsko delo "Velikih bratov." Ideja je bila ta: En fant, ki so ga stariši v svoji zaslepljenosti dali v publicno šolo, jim je to krutost na ta način plačal, da je zgodaj začel brez vere živeti, kakor se je vzgajal. Slednjič je po-

begnul od doma in se klatil okrog, doler ga ni v San Francisco zalotila roka pravice. Ko so doma stariši objokovali svojo zmoto, so se tamkajšni "Veliki bratje" že zavzeli za fanta, ki je kmalu pokazal, da se bo dalo iz njega še kaj poštenega narediti. Prišel je sv. večer. Oče in mati sta v mejsebojnih pogovorih o svojem zgubljenem edincu še britkeje obžalovala svojo zmoto, kot druge večere. Njuna žalostna pesem: Where is my boy to-night, je še žalostneje zvenela v sv. noč. Kar nekdo potrka. Vstopil je "Veliki brat" z veselim poročilom, da je bil njun objokovani zgubljeni sin po "Big Brothers" v San Francisco iztrgan sodnijsko-kazenski roki in želi, ves drug, zopet nazaj k svojim starišem. V tistem se odpro vrata in mladi zgubljenec se vrže v objem svojih starišev. Igrica, ki jo je nalašč za to priliko priredil Rev. Kazimir Zakrajšek, je idejno jako lepa, treba jo je samo skrbneje izdelati in razpresti najmanj v trodejanko. Sicer je bila za tako bogat program, kakor smo ga imeli, še ta predolga, a bi bila za take večere pri drugačnem programu, kakor nalašč.

Moje mnenje, da je kar tukaj povem, je, naj bi se ta igrica predelala v tro ali celo petdejanko in postavila za glavno točko programa. Mej posameznimi dejanji naj bi se pa one dolge mučne pavze izpolnile s kratkimi nagovori, v katerih bi tisti, ki so večer priredili, onim, ki so ga priredili, dajali duška svojim čutilom ljubezni in hvaležnosti. V tem jaz vidim tisti velik vzgojni pomen takih večerov, radi katerega zaslužijo, da se splošno vpeljejo po naših društvenih dvoranah.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Vrata so se počasi odprla. Jerica je strašno zakričala. Prestrašen je skočil kastelan na stran. Blanka je obsedela vsa presenečena na svojem sedežu.

Med vratmi je stala črna predikantova postava, kakor jih je bilo običajno videti pri Hugenetih. Nenadna prikazen je strahopetnega kastelana in Jerico osupnila. Mislila sta, da je grad že v rokah Hugenetov. Trenotek je stal predikant med vratmi, imel je grozno veselje nad strahom kastelana. Okorelo je vstopil sedaj v sredo dvorane. Pred plemkinjama se je nekoliko priklonil, vtaknil obe roki v svoje široke rokave, mrko gledal okoli sebe, čmernost je bilo videti na njegovem obrazu, naenkrat pa je majestetično dvignil svojo postavo.

"Ne bojte se, jaz sem!" je dejal otvorjen, nosljajoč glas.

"Glej, glej, grajski norec!" odahnil si je kastelan. "Že sem mislil."

"No, kaj si mislila ljuba sestra v Gospodu?" vprašal je norec.

"Mislil sem, da stoje peklenke hugenotske postave za teboj na hodniku. To je bil strah!"

"Tvoj strah je bil opravičen, ljuba sestra, ker si bil ti, — stara baba — predrzen dovolj, da si prevzel službo, za katero se potrebujejo edino le junaški možje."

"Dobro, hrabri Serra!" pohvalila ga je grofica. "Kako ulogo pa misli sedaj vaša svetost igrati?"

"Ulogo modrijana, v meniški halji obešenega norca!"

"Resnično, — v halji onega predikanta, katerega je dal baron pred nekoliko tedni obesiti. V večer spo-

min je bila shranjena ta halja v sobi za vsakovrstno staro šaro."

"In jaz ti povem, ta halja je bila od večnosti določena, da bo služila svetemu možu kot bojna oprava v boju zoper neumne hudiče. Poslušajte sedaj, grofica!" obrnil se je norec pobožno proti Blanki. "Jaz sem Habakuk, predikant pokojnega grofa Autremontskega, vašega vse častivednega očeta, ki je padel kot vojak Gospodov v boju proti prokletim papistom v bitki pri Jarnac. Takoj grem sedaj pred grad, da pozdravim svojega sobrata in služabnika božje besede. Njemu bom povedal, da se nahaja tu v gradu hči onega protestantskega junaka in ga opomnil, da bo storil vse, kar je v njegovih močih, da se Blanki Autremontski ne bo osmodil niti en las, ko bo ta grad gorel. Radi tega mislim jaz, da bo imenovana grofica Blanka v varnem spremstvu Izraelovih otrok lahko odšla, predno bo pričel grad goreti, — odšla s svojo postrežnico Jerico, ki sedi ravno sedaj ob njeni strani pri oknu. — To je oni visoki poklic, ki mi ga je navdal duh, in vaša milost naj se ravna po tem navdahnjenju."

"Krasno ste si jo izmislili, dobri Serra!" je rekla pohvalno grofica. Vaša spretnost mi jamči, da se bo vaš načrt posrečil. Ne obotavljate se niti trenutka več, da nas rešite. Kastelan, odprite vratica in ukažite, da eden hlapcev prepelje pobožnega moža čez grajski jarek."

Serra si je potisnil predikantsko čepico prav do obrvi, priklonil se zopet majestetično pred plemkinjama in odšel s starcem iz sobane.

"To je prakanjenec!" rekla je

Blanka med smehom proti prestrašeni prijateljici. "Kako preprosta in naravna misel, ki nam obljublja gotov uspeh. Kot strežnica me boš spremljala, Jerica! Jadviga bo ostala tu, ker dve strežnici bi vzbudile le prehitro kako sumnjo. Daj si na glavo čipkasti robec, ki bo tvoj obraz kolikor mogoče zakril."

"Se bo li načrt posrečil?"

"Brez dvoma, — poguma in zaupanja treba! Poglej, Serra je že na oni strani grajskega jarka, in njegova hoja je tako majestetična, kakor bi bil že leta in leta predikant. Toda, kaj je to? Ne veje li tam čeladna perjanica? Je li mogoče, da bi bil v Franciji kak plemeniataš, ki bi oskrnil svoj grb s tem, da bi se pajdašil z morilci in požigalci? Upam, da ima ta človek še nekoliko poštenja in viteškega čuta v svojem srcu, da bo vedel, kaj mu je v sedanjem slučaju storiti."

Serra se je bližal drevesu, pod katerim sta sedela oba Hugenet. Ko je Caleb zapazil navideznega tovariša, popadla ga je taka radovednost, da je že hotel pohiteti naproti, ker je prišlec prihajal prepočasi. Toda stanovska zavest je premagala za enkrat to njegovo slabost. Navidezno miren, v resnici pa ves razburjen vsled radovednosti, je pričakoval predikanta, ki je korakal počasi, potem pa okorno obstal pred čakajočima.

"Gospod vojskinih trum bodi z vama, brata v Kristusu!" pozdravil ju je Serra s svečanim predikantskim glasom. Na obrazu je bilo videti ono čmerno resnobo, ki je označevala oznanjevalce Kalvinovega evangelija. "Zapisana so vaša imena

med imeni slavnih trum izvoljenih, kajti pobili ste z mečevo ostrino Filistejce, požgali njihova malikovalska svetišča, uničili domove Balovih sinov, prizanesli niste ženskam in otrokom, — popolnoma tako, kakor ukazuje Gospod."

"In kdo si pa ti, ki prihajaš iz hiše Belialovega sina?" vprašal je Caleb nezaupno.

"Tvoje vprašanje, dragi mi sobrat v čistem evangeliju mi priča, da ne biva v tebi modrost in previdnost, ne stoji namreč zastoj zapisano: "Preskusite vsakega duha!" Da, preskušajte, — kajti Belcebub hodi danes okoli v obleki svetlobe. Vedi torej: Jaz sem Habakuk, služabnik božje besede pri pravovernem grofu Autremontskem, ki je padel v bitki pri Jarnac, boreč se proti malikovalskim papistom."

"Ako si v resnici služabnik božje besede, kako pa prideš v ono roparsko jamo? Ne veš li, da stoji zapisano: "S pogubljenimi boš pogubljen?" Nisi li onesnažil svete obleke na tvojem telesu, ker si se mudil v hiši papističnih grozot?"

"Stoji pa tudi zapisano: "Prišel sem iskat in zveličat, kar je bilo zgubljeno", odvrnil je pobožno Habakuk. "Kakor veli Pismo, sem ravnal svoja pöta, porabil sem ugodno priliko, da bi našel in rešil, kar je zgubljeno v gradu Dubourg. Sodi sam: Sem se li smel protiviti in ustavljati duhu, ki me je vodil?"

"Mogoče, da te je vodil lažnjiv duh", odgovoril je Caleb. "Ozri se tja", je vzkliknil in pokazal na razvaline v vasi, "tam vidiš dela duha resnice, ki ne bo prenehal, vspodbujati svojih učencev, dokler ne bo iztrebljena vsa nesnaga papističnih groz z zemlje."

"Kdo bo o tem dvomil?" dejal je Habakuk. "Vendar spričuje duh resnice mojemu duhu, da je hotel biti usmiljen še v zadnjem trenutku tem, ki so bili izgubljeni."

"Ha, ha, — sedaj vidim, ti si eden onih mehkosrčnih, ki mislijo, da bodo s sladkimi besedami spreobračali ljudi", pričel se je Caleb norčeva-

ti. "Iz tega ne bo nič, — nobenih sladkih besed, nobene mehкости, nobene prizanesljivosti! Zapisano je: "Ne mečite biserov prešičem!" Božje besede so biseri, katerih ne smemo metati pred papistične svinje, kakor si ti storil. Tu pomaga edino le ogenj in meč, kakor je rekel in povdarjal oče Calvin sto — in stokrat. Ni li ukazal oče Calvin sežagati malikovalskega služabnika Serveta pri živem telesu? "Ali ni ukazal v Ženevi streti s kolesom in pobesiti vse, ki so bili pristaši papističnih grozot? Ali hočeš ti drug evangelij oznanjati, kakor ga je oznanjal oče Calvin?"

Preoblečeni porednež je zamahnil z roko.

"Če treba torej z ognjem in mečem pokončati vse papiste, dokler ne bo zemlja in zrak čist, — kako moreš oznanjati mir v hiši sovraštva? Kako moreš luč nesti v jamo teme?"

"Povedal sem ti že; — da porabim priložnost, zapovedal mi je duh."

"Kako priložnost?"

"Hči mojega pokojnega gospoda, grofica Blanka namreč, je na obisku v gradu Dubourg."

Tu je bil Habakuk naenkrat živahno prekinjen.

Markez je dosedaj slonel od drevesu in z zanimanjem poslušal prepip predikantov. Ker se ni toliko bojeval proti katoličanom, kakor proti stranki Gizov, je obsojal skrunjenje cerkva, požiganje soh in podob, sploh vse grozovitosti, ki so jih doprinašale hugenotske tolpe. Na tihem je stal na strani mило mislečega Habakuka in večkrat s prikimovanjem potrjeval njegove besede. Komaj pa je bilo imenovano ime grofice Blanke Autremontske, oblila je rudečica mladega plemenitaša. Vzpel se je po konci kakor iz sanj.

"Kaj pravite, Grofica Blanka je v tem gradu?" je vprašal ves prestrašen in presenečen.

"Da, tako je, plemeniti gospod! Poznate li vi grofico?"

Če jo poznam? Sestra mojega najboljšega prijatelja? Seveda, nadaljeval je navidezno mirno, da bi v

svoji razburjenosti ne izdal kaj več kakor sočutstvo za sestro svojega prijatelja, "seveda je že dolgo, odkar sem videl Blanko zadnjikrat, — sedem let mora že biti temu. Takrat so jo izročili sestram pri sv. Agati v odgojo."

"Tako, — tako, — sestram pri sv. Agati!" godrnjal je jezno Caleb. "Torej pravcata papistinja!"

"Pred sedmimi leti sem bil jaz sam papist, in bržkone vi tudi", dejal je markez.

"In danes štejemo grofico Blanko ne samo med izvoljene in med svetnike božje, ampak tudi med najlepše hčere Sijonske", je rekel Habakuk. "Če naj govorim čisto resnico, potem ne dvomim, da prekaša grofica Blanka vse žene in dekleta, kar se tiče krasote, milobe in ljubeznjivosti."

"To so besede, ki diše jako meseno, in ki nikakor ne pristojajo jeziku služabnika božje besede", odvrnil je karaje Caleb.

"Govoril sem v duhu Visoke Pesmi Salomonove, ki hvali krasoto", odvrnil je Habakuk resno. "Ker je grofica med sijonskimi hčeramami to, kar je lilija med trnjem, kar je cve-toče jabolčno drevo med gozdnim drevjem, potem se ti, častitljiv služabnik božje besede, gotovo ne boš obotavljal, da izpolniš njeno željo."

"In kaka želja je to?" je vprašal markez.

"Za se in za svojo strežnico želi svobodno pot v Autremont."

"Iz tega ne bo nič!" zavpil je Caleb srdito. "Kaj, — maščevanje Jehove naj prikrajšamo v hiši Hetejca Dubourga? Ali nismo prisegli, da bomo z mečem pokončali vse, kar živi v hiši prokletega Jebusejca, ki je na vrvi obesil oznanjevalca besede Gospodove?"

"Grofica Blanka in njena strežnica ne spadata k družini papista Dubourga", je odvrnil Habakuk. "Hočeš li pobiti Izraelove otroke skupno z otroci Moaba?"

"Bivala je pri Moabitih, jedla in pila z njimi, občevala prijateljsko z Belialovimi sinovi, zato naj jo zade-

ne ista usoda", vpil je prenapetnež.

Riviere je le predobro poznal vpliv in divji fanatizem velikega dela hugenotskih predikantov. Začel se je bati za Blanko. Trdno je sklenil, da jo reši; zato je moral biti jako previden v svojih besedah. Prijel je predikanta za njegovo slabo stran in se pričel laskati njegovemu napuhu. Dotaknil se je njegovega osebnega vpliva.

"Zdi se mi, mož božji, da vas vaša sveta gorečnost zapeljuje, da ne opazite ene glavne točke v tej zadevi. Blanka je hči očeta, ki se je neustrašeno boril za čisti evangelij, ki je umrl za božjo besedo. Tudi njen brat se je boril in umrl za isto stvar. Ali naj sodimo hčer, ki je imela takega očeta, sestro, ki je imela takega brata, z isto mero kakor sodimo papiste? Razun tega pa dolgujem jaz Blanki veliko hvaležnost. Nikoli ne bom dovolil, da bi se umorila sestra mojega prijatelja. Večna sramota bi omadeževala moj rodbinski grb, ko bi zanemaril dolžnosti, ki jih imam kot vitez."

"A — tako?" rekel je Caleb zategnjeno in se porogljivo priklonil. "Ako vaša svetlost višje ceni dolžnosti, ki jih imate kot vitez, kakor dolžnosti, ki Vam jin nalaga čisti evangelij, potem pa le branite kananske krasotice proti orožju Izraelovih otrok. Ne mislite li, Vi, junaški vitez, da bo za to Vas ščit premajhen in Vaša roka preslaba?"

Jeza je zagrabila Riviera.

"Dejstev ni treba zavijati, predikant Caleb!" je rekel ponosno in grozeče. Tu gre za hčer dobrega Hugenota. Mene pa tudi poznate. Jaz sem poročnik admirala Coligny-ja, in Coligny je glava Hugenotov. Če Vas bo satan še en čas priganjal, da se dvignete proti meni, potem pa le glejte, če bote kos mojemu udarcu!"

Grožnja je imela čudovit učinek. Calebova mrka trdovratnost se je bliskoma spremenila v prilizneno mehkost.

"Odpustite, milostni gospod markez! Vi imate prav, — bila je to skušnjava samega hudiča! Storite,

česar ne morete opustiti!"

"Ali se lahko osebno prepričam," se je obrnil Riviere na Habakuka, "če biva Blanka Autremontska res v onem gradu?"

"Nič ložje ko to, markez! Bodite tako prijazni in pojdite z menoj! Blaga grofica bo jako vesela, da bo videla v svoji stiski zopet svojega starega, zvestega prijatelja."

Podala sta se oba proti gradu.

Caleb se ni mogel več premagovati, srdito je zrl za odhajajočima.

"Ti plemenitaši, — ti nepoboljšljivci, jaz jih poznam le predobro!" je začel godrnjati. "Čast njihovega rodbinskega grba jim je več, kot čast božja, blesk tega sveta več kot krasota čistega evangelija. Navidezno se bore za čisti evangelij, dejansko pa služijo grešnim poželjnjem svoje častihlepnosti. Nobene-ga v tem oziru ne izvzamem, nobene-ga, niti Coligny-ja ne, ker poznam starega lisjaka! Ko bi kralj danes pregnal papistične Gize in vzel Coligny-ja za svojega zaupnega svetovalca, jutri bi Coligny ne bil več glava, voditelj Hugenotov! — Dobro! Za enkrat naj izvojujejo prevzetni Filistejci vojne našega Boga! Močan tilnik neumnih volov pa bo razoral trnjevo polje, v katero bomo posejali božje seme čistega evangelija. Bodite oprezni ko kače! — Tudi jaz bom oprezen ko kača napram temu mladiču! Ne bo se mu posrečilo, da bi to strupeno zelišče, Blanko, iztrgal našemu maščevalnemu meču. Pokončati treba Blanko, ki je vzrastla v samostanu, v nesramni hiši satanovi! Toda, — bodite oprezni ko kače! Moje roke ne bodo spravile tega plevela na ogenj, biti morajo močnejše, roke naših starešin! Jaz mislim, vpliv naših starešin bo lahko prenesel tvoj udarec, mladi fantalin!"

Zrl je po polji, po katerem je videl prihajati oddelek Hugenotov, nosečih snope dračja. Hitel je nato na mesto, kjer je poveljnik tolpe razkazoval kmetom, kako naj vrše delo. Poveljnik, jako velik mož, je i-

mel jekleno čelado na glavi, v roki je imel pikon, okoli ram pa v znamenje svojega dostojanstva prepasko, ki bi morala biti bela, ki je bila pa črna od dima in vsa umazana od krvi. Samuel Caleb je poklical tega moža na stran.

"Brat Joel", pričel je svečano-skrivnostno predikant, "poslušaj besedo, ki stoji zapisana v knjigi stvarjenja! Beseda se glasi: "Ko so pa sinovi božji videli, da so hčere človeka lepe, so si jih vzeli za žene. In Bog je rekel: Moj duh ne bo prebival v človeku, ker je meso." — Danes se izpolnjuje ta beseda na Riviere-u, poročniku Jozue Colignya", — in pripovedoval mu je na široko ves dogodek.

Itak čmerikav obraz Joelov postal je vsled poročila predikantovega še bolj čmeren. Njegove oči so prav žarele v skrivnostnem ognju razjarjenega fanatizma.

"Tega ne bomo trpeli", je vzkliknil, "pobili bomo vse na oltarju maščevanja, vse, ki bivajo tam v hiši Amalekovega sina, ki je moril Izraelove otroke."

"Tako je prav, brat Joel! Moje besede si si dobro zapomnil. Govoriš prav po srcu Gospodovem, ki je ukazal: "Idi in pobij Amaleka, pokočaj mu vse, ne prizanašaj mu, pobij moža in ženo, otroka in dojenca. Stoji pa tudi zapisano: "Bodite oprezni ko kače!" In tu treba opreznosti, da se ne vjamemo v zanjke močnejših. Zato, brat Joel, poslušaj moje besede!"

Začel mu je razkladati, kaj treba storiti, dokler ni Joel razumel njegovega načrta in mu obljubil, da ga bo vestno izvršil.

"Sedaj pa pojdi, brat Joel, in vzemi seboj petindvajset mladih mož, kojih roke so ravno tako korenjaške, kakor je čila njihova glava in roka."

"Toda, bodo li pripravljene, da gredo, ko bodo videli, da jim ne bo mogoče biti zraven, ko se bodo odprle skrinje z bogatimi zakladi?" je pristavil Joel.

(Dalje prihodnjič.)

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

TRETJA PREDPOSTNA NEDELJA.

Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Luk. 18, 39.

Minuli dve nedelji sem govoril na podlagi evangeljev najprvo o telesnem delu, da je delo za nas pokora, potem sem vam pa pokazal, da se seme — božja beseda, zaseva v naša srca posebno po pridigah; povegal sem vam tudi, zakaj se nekateri pridigam tako izogibajo, in zakaj morajo biti pridige ravno nam katoličanom priljubljene. In rekel sem: Tudi če nam pridigar, govornik, ne ugaja, tudi če nam ne ugaja to, kar slišimo, vendar moramo iti k pridigam in smatrati to kot pokoro.

Prijatelji moji, danes ste zopet slišali evangelij, in resnično jaz ne vem, kateri evangelij zadnjih treh nedelj ima globlji, krasnejši pomen! Današnji evangelij nam predočuje slepca, podobo grešnika, ki — kakor bi bil zaslepljen — pada znova v greh predočuje nam pa tudi njegovo navdušeno, a bolesti in kesanja polno prošnjo: "Jezus, Sin Davidov, usmili se me!"

Razumete li, zakaj nam cerkev tik pred postno dobo polaga pred naše duševno uho ta vzklik? Zato ker je vzklik, ki kliče in prosi za božje usmiljenje, za pokoro.

Sv. cerkev hoče vtisniti v vašo srca: Ta vzklik slepcev bodi vaše geslo skozi celo postno dobo! Bođi to glavni vzrok globoke resnične pokore! In, dragi moji, o tej pokori, v čem obstoji ta pokora, in kaj je podlaga te pokore, hočem danes z vami premišljevati. Svet se veseli in raduje danes na pustno nedeljo, bučen smeh je slišati po plesnih dvoranah, slišati veselo godbo — mi pa bomo premišljevali o pokori?

Prijatelji moji, vprašam vas nam-

li ne govori svet in narava o minljivosti življenja, na katero mislimo pri pokori? Poglejte na silen hrast, na krasno košato lipo: položi na njeno korenino sekiro, v nekoliko trenutkih bo ležala vsa krasota na zemlji! Glejte solnce, kako žge in peče, a predno se zavemo je pokrijejo temni oblaki — nastane hlad, začne padati dež, da niti ne vemo, kje se je vse tako hitro vzelo.

Niste še nikoli čitali, kako hitro je bilo te ali one plesne zabave konec? Plesalka je padla plesalcu mrtva iz naročja — in konec je bilo zabave! Naj se svet raduje, mi pa posvetimo naše misli dobi, ki se ima ta teden pričeti.

Kaj je torej pokora?

Oglejmo si najprej nekatere zglende pokore, pa nam bo takoj jasno, kaj je pokora.

Sv. Janez Krstnik. Spomnimo se, kaj nam pravi o njem sv. pismo, s čim se je oblačil, s čim se prehranjal, kako je živel v puščavi, kratko, prijatelji moji: to življenje bilo je polno zatajevanja.

Drug zgled pokore: Marija Magdalena. Žena razkošnica, polna strasti, polna grehov. A naenkrat se vrže k Kristovim nogam, preliava solze kesanja, za Krista hoče vse žrtvovati. Vidite, zopet eno zatajevanje, toda javljajo se nam zopet novi pojmi pokore: obtožba grehov, darovanje samega sebe, darovanje tega, kar imamo, solze kesanja.

Še eden zgled pokore vam naj pokažem: Sv. Pavel! Preganjal je kristjane, toda na čudežni način je postal oznanjevalec Kristovega nauka, dela ravno nasprotno od tega, kar je delal poprej. Vidite, zopet nekaj, kar spada k pokori: opustiti pot greha, pričetek novega življenja. To, dragi moji, je cilj, ki ga hoče poko-

ra doseči.

Tako vidimo, da je pokora notranja žalost nad grehi, namen in trden sklep, da se poboljšamo in da za grehe zadostimo.

Gotovo se je že vsakdo vas kedaj kaj rnil. Spomnite se, kake občutke ima pri tem človek. Prvi trenutek nitj bolečine niste čutili, ko ste zapazili kri, ste se prestrašili; mislili ste, koliko časa bo trpelo, predno se bo rana zacelila; želeli ste si, da bi se vrnil trenutek, ko se je nesreča pripetila, pa bi gotovo boljše pazili, da bi se kaj takega več ne zgodilo. Pride strah, da bi ne nastopilo zastrupljenje krvi, ali da ne bi izkravela rana, potem še le čuti človek bolečine.

Dragi moji, taka rana je podoba greha. Človek stori greh! V prvem trenutku niti ne pomisli, niti ne razume, kaj se je zgodilo, ne čuti nikake žalosti. Iz rane duše pritisne kri, strast, zaslepljenost, prestrašenost, dokler se ne zavemo, kaj je; pride bojazen, kaj bo, kake posledice bo imel greh: zastrupljenje duše, druge grehe, morda večno pogubljenje! Potem pride boleost — kesanja! In blažen trenutek, ko nastopi ta boleost!

Če se urežeš, iščeš pomoči; rano izmivaš; če je rana velika, greš k zdravniku, rabiš zdravila, ki ti jih je zdravnik predpisal. Edina tvoja skrb je, kako bi čim preje rano zacelil.

Glejte, prijatelji moji, ta skrb, da bi duši čim preje ran greha ozdravili, da bi jo rešili vseh slabih posledic, to imenujemo pokoro.

Zaupajte to rano zdravniku, zdravniku duš-Jezusu Kristusu, zaupajte to rano njegovemu zastopniku na zemlji tam v spovednici! Ta bo morda rano še nekoliko razširil, da od-

strani vso nesnago, ki se je vrnila vanjo, zahteval bo morda od vas, da mu razložite vse okoliščine, kako ste se ranili ubogajte ga, spomnite se, da gre za zastrupljenje duše! Pomislite le, da bi bila posledica molčanja smrt vaše duše!

On vam bo predpisal potrebno zdravilo — sveto pokoro. Naložil vam bo molitev, miloščino, dobra dela! Radost, s katero bote to opravljali, bo del pokore! Spomnite se na Marijo Magdaleno!

Pa tudi sami si naložite pokoro! Naložite si pokoro: Iz ponižnosti pred Teboj odložiti hočem vso prevzetnost in ves napuh. Naložite si darovanje samega sebe: Tebi, o moj Jezus, darujem sebe vsega, darujem Ti svoje misli, svoje želje in dela; Ti, o Jezus, bodi od sedaj naprej, edino moje hrepenenje! Naložite si zatajevanje: imenujmo to zatajevanje post. Recite: danes se odrečem tej zabavi, jutri temu sprehodu, pozneje novi obleki, katere za enkrat še ne potrebujem, pomagaj bom režešem, zadovoljil se bom s preprostejšo hrano — v tem, dragi moji, obstoji pokora! Ne zamudimo nikakega trenutka!

Prijatelji moji ta slepec v evangeliju je — kakor sem že rekel — podoba grešnika! Morda je bil tudi pri nas greh vzrok, da smo oslepeli! Kličimo torej tudi mi: "Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Gospod, daj, da spregledam!" Daj, da vidim Tebe, življenje, Tvoj zgled, da bi mogel iti za Teboj, kakor je šel evangeljski slepec!

In ob koncu: Prijatelji moji, pričanja se sveta postna doba, doba, v kateri nam cerkev ukazuje pokoro: Vsakdo je pod težkim grehom dolžan iti k spovedi in prejeti sv. Rešnje Telo v velikonočnem času! In v tem bo vaša pokora: da se ponižate pred Bogom, da se obtožite svojih grehov pred duhovnom v spovednici, da jih obžalujete, posebno pa, da sklenete, in to je cilj vsega tega, da pričnete od te dobe novo življenje, življenje resničnih otrok božjih. Amen.

PRVA POSTNA NEDELJA.

In se je postil štirideset dni in štirideset noči. — Mat. 4, 2.

Pust je minul. Duhoven nam je na pepelnico sredo pepelil čelo in nas spominjal na smrt. V znamenju posta stojimo. Začeli smo štiridesetdanski post, začeli dobo molitve, dobo pokore, dobo priprave na veliko noč.

Kako dobra je naša mati, sv. katoliška cerkev! Pust je še pred par dnevi vpil: "Jejte in pijte, veselite se in uživajte življenje!" Cerkev nam pa po minulih pustnih norčijah kaže Kristusa Gospoda v puščavi, kako se tam štirideset dni posti, in nam kliče: "Otročiči moji, delajte pokoro, mrtvičite svoje telo, postite se, vsaj gotove zapovedane dni se zdržite mesa!" Dva glasova, dragi moji, ki si popolnoma nasprotujeta!

Prijatelji moji, poslušajmo danes glas cerkve, spoštujmo njene zapovedi in nasvete, ki nam jih daje za sveto postno dobo vzrokov za to je več kot dovolj.

* * *

Ponavljati moram danes besede nekaterih modernih katolikov, ki pravijo: "Čemu post v petek, čemu post v adventnem in postnem času? Čemu ribe in jajca? Zakaj ne mesa? Kako pravico pa ima cerkev, da se meša v naše kuhinje in ukazuje, kaj naj jemo in česa ne? Kako korist pa imamo od posta in zdržka? Cerkev naj govori o veri, o cerkvenih obredih, naše jedilni liste naj pa pusti pri miru."

Niso li čudaki ti moderni katoliki?

Mar ni resnica, da je cerkev označevalka božjih resnic? Cerkev nam ne kaže Krista samo, ko razodeva svoje božanstvo, ko ustanavlja zakrament sv. Rešnjega Telesa, ko uči, da je pekel, da je poslednja sodba, ona nam ga kaže tudi, ko se posti štirideset dni in štirideset noči. Vidite, s kako pravico nam cerkev nalaga post in predpisuje, kaj naj v postu jemo.

To dela v Kristusovem imenu.

Cerkev nam kaže v Jezusu Boga vboštva in pokore: Nima li pravi-

ce, da tudi nam naloži in predpiše način mrtvičenja in pokore? Cerkev nam kaže Boga, s trnjem kronanega, bičanega, križanega, pa naj bi nam priporočala, da ugodimo požljivosti našega telesa po jedi in pijaci? Cerkev je slišala, kako je klical Kristus: "Ako ne bote delali pokore, bote vsi pogubljeni", pa naj bi potem cerkev ne imela pravice uveljaviti tega božjega reka glede postov in postnih dni?

Toda čemu je post, čemu so postne jedi?

Da bi ukrotili bujnost nizkotnih strasti, da bi krotili in kaznovali svoje telo.

Poslušajte primeru sv. Iziđorja, prijatelji moji! "Kakor preneha vreti v loncu, če odstranimo les in ogenj, tako prenehajo telesne skušnjave, če odtegnemo telesu hrano."

Kdaj pa divjajo strasti najbolj? Kdaj pa pozablja človek na svojo lastno dostojnost? Kdaj pa slišimo iz njegovih ust nesramno govorjenje? Kdaj pa doprinaša dela, ki se jih pozneje sramuje? Je to takrat, kadar ima polen želodec, ko se vrača iz gostilne ali pa od kake veselice? Zmeren človek, trezen človek, lačen človek, živi kot angelj. To je vzrok, čemu cerkev predpisuje post in zdržljivost od mesnih jedi v gotovem času.

Ko je Jezus, vračajoč se s Petrom, Jakobom in Janezom z gore Tabor, prišel do vzožja, kjer so ga čakali ostali apostoli in množice ljudstva, našel je med njimi veliko razburjenost. Obrnil se je k pismarjem in jih vprašal: "Kaj pa se pripravate med seboj? Odgovoril pa je mož iz množice, stopivši pred Gospoda: Gospod, pripeljal sem sina k tebi, da bi ga ozdravil. Poglej ga, obseden je od hudiča, in veliko trpi. Pod silo nečistega duha trpi, niti ne govori. med strašnimi krči se valja po zemlji, pogosto pada v vodo ali ogenj, slina se mu ceče iz ust in ves je iz sebe. Pripeljal sem ga k tvojim učencem, pa ga niso mogli ozdraviti." Vidite, prijatelji moji, apostoli, ki so prejeli od Gospoda dar čudežev,

niso imeli moči, da bi bili ozdravili od hudiča obsedenega. Zakaj ne? Gospod je rekel: "Pripeljite bolnika k meni!" In ko so ga pripeljali k Njemu, začel se je zvijati v strašnih krčih. Hudič je napel vse svoje sile, toda Gospod mu je v svoji vsega-mogočnosti ukazal: "Mutasti in gluhi duh, poberi se iz tega mladeniča in se v njega več ne vračaj!" Hudič je moral oditi in mladenič je bil ozdravljen. Komaj pa so bili apostoli z Jezusom na samem, so mu tožili, da tega hudiča niso mogli izgnati. In kaj je odgovoril Gospod? Poslušajte njegove besede: "Ta vrsta hudičev se ne more izgnati drugače, kakor z molitvijo in postom."

Me sedaj razumete, prijatelji moji?

Nekatere napake, nekatere strasti, nekatere skušnjave se dajo premagati le z mrtvičenjem telesa, s postom. Vidite sedaj, čemu je cerkev vpeljala poste? Zato da bi nam dala moč nad hudičem in njegovim zapeljevanjem.

Čemu je post in zdržljivost?

Bogata gospa je vestno držala poste tri dni v tednu; sredo, petek in soboto, dasi je v soboto uživanje mesa dovoljeno. Neko soboto pride na obisk prijateljica in začudena vpraša: "Čemu pač toliko postov? Vsaj je cerkev popustila v svoji strogoosti?" Gospa pa je rekla: "Delam pokoro za svoje grehe na tem svetu, da mi ne bo treba trpeti v večnosti, kjer božja pravičnost strašno kaznuje."

Resnica, prijatelji moji! S postom, z zdržljivostjo od mesnih jedi odplačujemo del naših dolgov, zmanjšujemo si trpljenje v vicah. Je tedaj post v resnici nepotreben, li res nima nikake koristi za nas? Ne, cerkev ima dovolj vzrokov, da nam je naložila post.

Post, zdržljivost od gotovih jedi je jako starega izvora. Spomnite se na prve stariše. Prvemu možu in prvi ženi je bil naložen post, in sicer ne od angela, ne od kakega duhovna, ne od kakega zdravnika, marveč od Boga samega. On jima je rekel: "Od

vseh dreves lahko jesta, samo od drevesa spoznanja dobrega in hudega ne jejta!" Vidite, zdržljivost ima svoj izvor v božji zapovedi, toda človeška sladkosnednost, človeška požljivost je prestopila to zapoved.

Bog hoče dati iraelskemu ljudstvu svoje zapovedi in Mojzes gre na goro Sinaj, kjer se mu prikaže Bog in mu s prstom napiše desetero zapovedi na dve tabli. Mojzes pa se je štirideset dni in štirideset noči na goreči gori postil.

Komu niso zanj posti kralja Davida, tega velikega spokornika? Prijatelji moji, postavite tega spokornika pred oči onim, ki protestujejo proti postom, protestujejo proti petkom!

Post je rešil Ahaba božje jeze. Zagrozil je Bog, da pokonča njega in njegove potomce. Ahab pa je raztrgal svojo obleko in se postil. In Bog mu je prizanesel.

Dobro, vse je prav, bo rekel kdo, toda časi so se spremenili.

Da, resnica je: Časi so se spremenili. Vse se je obrnilo k zlemu in se poslabšalo. Zato je prava potreba, da se vrnemo k krščanski spokornosti. Ne mislite li vi tega?

Kako trdo so se postili prvi kristjani! Živelj so v delu, v čuvanju, stražah in postih, kakor piše sv. Pavel. In spokorniki, puščavniki? Oni moške, one žene, ona dekleta, ki so pohitele v puščavo, se poskrile po votlinah? Sv. Makarij je jedel le enkrat v tednu, in ko ga je njegov učenec Evager vsled pripekajočega letnega solnca prosil, da bi smel povziti nekoliko vode, mu je rekel: "Pomagalo bo, če stopiš v senco."

Prijatelji moji, postite se vestno zapovedane postne dni! Zdržite se mesa ob petkih in ob prepovedanih dneh!

Matere, gospodinje, skrbite, da se bo v vaši družini, v vaši hiši post vestno, natančno držal! Mož, družina se ima pokoriti cerkveni zapovedi!

Spolnajte vsi brez izjeme postno zapoved brez ozira kaj bodo ljudje rekli.

Vi, ubožci, držite post! Pravijo

sicer, da se post tiče samo teh, ki so vedno vsega siti, da se vi postite itak vsak dan v tednu. Res je pa tudi, da tudi revež mnogokrat v petek meso je, ko se ga druge dni v tednu zdrži. Ste li res tako ubožni, da nimate ničesar drugega jesti v petek in postne dni? Prosim vas, imejte vsaj nekoliko dobre volje!

Vi, ki vas je Bog blagoslovil s posvetnim imetjem, porabite ta štiridesetdanski post za pokoro. Proč s sladkosnednostjo in izbirčnostjo! Edno ali dve jedi manj, da bote dali večjo miloščino ubožcem.

Cel postni čas preišljajmo besede Gospodove: "Spreobrnite se k meni vsi s celim vašim srcem, s postom, solzami in jokom!" (Joel, 2, 12). Amen.

DRUGA POSTNA NEDELJA.

Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe, in naj vsak dan svoj križ vzame in naj gre za menoj. — Luk. 9, 23.

"Gospod! Dobro nam je tukaj biti!" — je rekel Peter, ko je videl božjega Učenika v nebeški slavi. Ko sem bral te besede sv. Petra, sem se nehote spomnil na eno poglavje zlate knjige Tomaža Kempčana. Tomaž Kempčan piše: "Vsak bi se rad s Kristusom veselil, pa le malo jih je, ki hočejo z njim tudi trpeti. Mnogo jih je, ki bi radi z njim sedli k obloženi mizi, malo pa, ki bi se z njim hoteli tudi postiti." Prijatelji moji! Stojimo v svetopostni dobi, v dobi pokore. Če se hočemo s Kristusom veseliti in radovati — moramo najprej z njim trpeti. Apostoli so sicer bili najprej na gori Tabor, na gori radosti in blaženosti, potem še le na gori trpljenja v vrtu Getzemani. Za nas pa je najprej trpljenje, potem še le bo prišla gora Tabor. "Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji samega sebe, in naj vsak dan svoj križ vzame in naj gre za menoj." Kakšen križ pa vzemimo na se v sveti postni dobi? O tem preišljajmo danes.

* * *

Prvi križ je križ molitve. V postu nam treba več moliti, hoditi pogosteje v cerkev ko druge čase. Pogledajte na oltar! Vidite Krista, naš zglede za sveto postno dobo! On moli, kleči na kolenih, padel je na svoj obraz. On moli, moli z ustmi, moli s solzami, moli s svojo kryjo. A On ne moli za se, moli za nas. In mi naj lahkomišeljno, brezčutno gledamo na njega? Ne, prijatelji moji — molimo z njim!

Imate sveti rožni venec. Kako krasen je pogled v družino, ki skupno moli sveti rožni venec. “Amen, amen, pravim vam, kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imeni, sem jaz sredi med njimi.” Kristus Gospod stoji sredi med njimi in jih blagoslavlja.

V petek in v nedeljo imamo sv. križev pot. Predstavite si božjega Odrešenika, kako gre s križem proti Kalvariji. Kako mu je hudo, rad bi si odpočil, vsaj za trenutek bi si rad odahnil. Tu pa stopi nekdo k njemu in mu reče: “Gospod, daj mi za trenutek tvoj križ, jaz ga poneseš kratek čas.” — Kako hvaležno se bo ozrl Gospod na njega, na veke mu tega ne bo pozabil! — Vidite, prijatelji, to pomenja pobožnost križevega pota. Ko je Gospod govoril svojim učencem o trpljenju, vzkliknil je sv. Tomaž: “Eamus et moriamur cum illo — pojdemo in umrmo z njim!” — Toliko od nas Gospod ne zahteva, toda spremljajmo ga vsaj, pojdemo z njim! Iz poslednjih dni sv. Petra se pripoveduje, da bi si bil na prigovarjanje vernikov rad ohranil življenje, da je hotel pobegniti iz Rima. Tu se mu je pa prikazal Gospod s križem na ramenih. Začuden ga vpraša Peter: “Quo vadis Domine — kam greš, Gospod?” In z žalostnim glasom je odgovoril Gospod: “Grem v Rim, da bi tam znova umrl” — in je izginil. Dragi moji, vidite, kako nas Gospod ljubi? Še enkrat bi rad za nas umrl. In nas naj bi taka ljubezen ne ganila? Pojdemo z njim, spremljajmo ga na križevi poti.

Kliče, vabi nas k sv. maši — ne

samo ob nedeljah, to se pri katolicanu razume samo ob sebi, ne samo v postu, ampak celo leto: “Bo-li ob nedeljah in praznikih s spodobno pobožnostjo pri sv. maši” — On vas vabi tudi med tednom, čaka na vas, želi vas videti v cerkvi. Hodite k sv. maši kar najpogosteje! Kdor ljubi Gospoda, ne bo rekel: Jaz nimam časa! Kdor Ga ljubi, bo rekel: Jaz pojdem k maši, pol ure lahko darujem Bogu! Verjemite mi, te pol ure za vas ni zgubljenno. Bog jo vam bo povrnil z obrestmi vred!

Gospod zahteva od nas žrtve. Opozarjam vas še enkrat na podobo: Kristus moli, učenci pa spe. Evangelist jih sicer opravičuje, češ da so spali od žalosti. A vendar spali so! In tu prihaja k njim Kristus, zbudi jih in reče žalostno: “Simon, ali spiš? — Torej niti ene ure niste mogli čuti z menoj?” Prijatelji moji, ali vam ni mogoče, da bi vsaj enkrat — dvakrat — trikrat na teden prišli med tednom k maši in molili z Gospodom? Morda spite tudi vi, kakor so spali učenci? Prebudite se in molite več, kakor molite navadno!

“Ako hoče kdo priti za menoj — naj vzame svoj križ vsak dan na se in naj gre za menoj.” Razun križa molitve spada k pokori tudi križ posta, o katerem sem vam govoril zadnjo nedeljo. Dobro veste, da se treba postiti vsakemu, ki je spolnil 21. leto. V čem obstoji ta post, danes ne bom razkladal, ker sem vam čital postne predpise. Opozoriti vas hočem še na drugi post, to je: **zatajevanje**. Naša modra mati, sv. cerkev, prihaja k nam in nam pravi: “Zatajaj se! Ni da bi moral vse imeti!” Enemu pravi: “Ni ti še treba nove obleke. Ta, ki jo imaš, je še poštena in dobra.” Koliko srečnejša bi bila marsikatera družina, ko bi se mož, žena, hčere, ravnale po tem opominu in ne lezle v nepotrebne dolgove! Drugemu pravi: Ni ti treba hoditi na vsako veselico in zabavo, ni ti treba biti vsak večer v družbi — ostani doma, veseli se z družino! Tretjemu, četrtemu zopet pravi: Ni treba poslušati vsake govorice, ni ti

treba postajati pri vsaki klepetulji, ni treba poizvedovati, kaj je bilo tu ali kaj je bilo tam, ne brigaj se za poslednje novice v mestu ali trgu. Ne boj se, da ti zmrzne jezik, če se ti tudi vedno ne suče in obrača.

Morda se vam zde te besede smešne, pa so, dragi moji, jako resne. Veste, iz česa je nastala **trnjeva krona** Gospodova, veste, kdo so ti bodenci trni? — To so besede, govori, s katerimi se blati čast bližnjega, s katerimi se mu krade njegovo dobro ime, to so trni obrekovanja in opravljanja! So ljudje, ki ne smejo in ne morejo videti kaplje krvi, padli bi takoj v omedlevico, ko bi jih le s šivanko zbdel — toda če s svojim prekletim — oprostite besedo, je na svojem pravem mestu — s svojim prekletim jezikom pravim koga zbadajo, zbadajo prav do krvi, to se jim ne zdi nikak greh. Jaz pa pravim — ne jaz, Bog po sv. Janezu: “Kdor pravi da ljubi Boga, pa sovraži svojega brata, ta je lažnik.” In “s kakoršno mero merite, s tako se bo merilo vam.” Kdor ne pozna usmiljenja do bližnjega, ne bo našel usmiljenja za se pri Bogu.

Prijatelji moji! Ne pozabite, da smo v postni dobi, v dobi pokore. Recite sami pri sebi: Tudi jaz sem pogosto razžali Boga, za pokoro bom vzel križ na svoja ramena in ga nosil do Vstajenja — in če se mi včasih ne bo ljubilo moliti, porečem sam pri sebi: To je mala trska od Križa Gospodovega! Morda se mi bo zdelo težko iti v cerkev, tedaj porečem zopet sam pri sebi: To je le mala trska od težkega Križa Gospodovega. Težak se mi bo morda zdel post, zopet porečem sam pri sebi: I ta post je samo mal košček Gospodovega Križa! “Ako hoče kdo priti za menoj, naj zatajuje samega sebe, vzame križ na se vsak dan in naj gre za menoj!” — Pri apostolih je bila najprej gora Tabor, potem še le Oljska gora; pri nas pa je najprej Oljska gora, potem še le bo prišla gora Tabor. Najprej nam treba trpeti in se zatajevati, potem še le se bomo veselili in radovali. Amen.

TRETJA POSTNA NEDELJA.

Mutec je izpregovoril, in množice so se čudile. — Luk. 11, 14.

Troje vrste ljudi je stalo po besedah današnjega evangelija okolo Kristusa Gospoda: najbližje, tik pred njim je stal ubožec-mutec, kateremu je hudobni duh zavezal jezik. V prvi vrsti, takoj za mutcem je stalo nekoliko jeruzalemskih meščanov v lepih oblekah, prevzetno so se ozirali okolo sebe: to so farizeji, ki so bili vedno blizu Gospoda, da bi vse videli in vse slišali. Čemu pač? Da bi se od njega kaj naučili? Kaj še, to jim še na misel ni prišlo? Evangelist nam pove, zakaj so stali tako blizu njega: "Observabant eum — opazovali so ga." Dalje vzadaj pa je stalo v velikih množicah priprosto ljudstvo: delavci v svojih delavnih oblekah, kmetje, trgovci, mlado in staro, možje in žene. Zanimalo vas bo, če danes premišljujemo, kako so se te tri vrste ljudi vedle pri današnjem čudežu.

* * *

Poglejmo najprej na mutca. V naših časih se le še redko zgodi, in še to po večini le po poganskih krajih, da hudobni duh obsede človeka. Takih nesrečnežev je bilo pa zelo mnogo ob Kristusovem času. Peklenski poglavar je pač čutil, da se bliža konec njegovemu gospodarstvu. Eden takih revežev — obsedencev stoji danes pred Kristusom. Slep je, mutast, obseden od hudobnega duha, in tega reveža je ozdravil dobrotljivi nebeški zdravnik Jezus Kristus. Kjer neha svetna veda in znanost, tam se javlja pomoč iz nebes. Kako srečen je moral biti ubožec, ko je prvokrat pogledal s svojimi očmi v ljubeznjivi obraz svojega dobrotnika, prva njegova beseda, ki jo je spregovoril, je bila gotovo hvaležni "Hvala Bogu!" In ko je izgnal hudobnega duha, je mutec izpregovoril, pravi evangelist.

Prijatelji moji, tu vidite na kratko, učinek sv. pokore. Hudič, ta stari zapeljivec, hodi neprenehoma in nevidno mej nami in gleda, koga

bi požrl. In ko je zasačil svojo žrtev, tedaj je njegova prva skrb, da bi ga v grehu obdržal, da bi človek ne šel k spovedi. Zato zavezuje človeku jezik. S čim? On ima razne jermene. Enemu zmanjšuje greh. Pred grehom bo šepetal: "Ah kaj, vsaj to ni tak greh, to je malenkost, lepo se izpoveš, pa bo zopet dobro." Po storjenem grehu pa začne drugo pesem: "Ta greh je pa vendar preveč sramoten, tega ne moreš nikomur povedati." Goljufa pred grehom in goljufa po grehu. Volk, pravi sv. Avguštin, zgrabi in drži ovco za golec, da ne bi priklicala pastirja, hudič pa drži jezik grešnika, da ne bi priklical spovednika. Dragi moji, imejte zavezan jezik, če ima z njega priti kletvina, obrekovanje, ne dajte si pa jezika zavezati, če se je greh vsadil v srce. Proč z hudobnim duhom, ki zavezuje jezik, da se izpolnijo besede današnjega evangelija: "Ko je izgnal hudobnega duha, je mutec spregovoril."

Sedaj pa pogledajmo na farizeje. Pomislite na njihovo peklensko zlobnost! Ubožec-slepec in mutec je bil ozdravljen in rešen hudobnega duha, in v tem trenutku, ko se on nebeškemu Čudodelniku iz srca goreče zahvaljuje, ko vse ljudstvo slavi in občuduje Gospodovo moč, v tem trenutku se obračajo farizeji k ljudstvu in pravijo: "Z Belcebubom, prvakom hudobnih duhov, izganja hudiče." Kakor bi rekli: Glejte ga, s hudičem je v zvezi in z njegovo pomočjo dela take čudeže. Ne pravijo "mogoče" ali "morebiti", ampak prav na kratko trdijo: S hudičem je to storil! Čudeža niso mogli utajiti, zato je bilo treba pa Gospoda vsaj pred ljudstvom osumiti in počrniti.

Tako je bilo ob Kristusovem času pri farizejih, tako je bilo vedno, tako je še dandanes in tako bo do sodnjega dne. Taktika farizejev je ostala vedno ena in ista. Če stori papež, škofje, duhovniki kaj dobrega, o tem molče in taje, kakor bi ne bili storili ničesar. Samo sramotiti, norčevati se, lagati, to znajo.

"Prijatelji," rekel je frančoški

brezverec", le pridno lažite!" In tako delajo dandanes! Čemu pač? Če bo ljudstvo izgubilo svoje zaupanje v svoje škofo, v svoje duhovne, potem bo njihova stvar dobljena. Le drzno treba lagati, úrznó treba obrekovati, dasi ni res, nekaj bo vendar le ostalo. Obrekovanje, če je še tako neumno, bo tu in tam končno le kdo verjel. Zato pa vidimo tudi po mnogih takozvanih "katoliških" listih razna sumničenja in obrekovanja. Jaz si mnogokrat mislim: Da zraste na polju pšenica, mora biti polje pognojeno. In tako se dela tudi na našem narodnem polju. Eni orjejo v potu svojega obraza, drugi sejejo seme — tretji vozijo v svojih časopisih gnoj. Eden se veseli nač svojim delom, drugi ima radost, če se mu je pečati z gnojnico. De gustibus non disputandum, pravi pregovor, o okusu se ni prerekati. Običajno velja: Svoji svojemu! V kakoršno družbo si šel, iz take si se vrnil! Pride tu in tam kak pastirski list, morebiti župnik posvari tu in tam svoje župljane pred gotovimi razmerami in spletkami. Nikogar ni imenoval, a takoj se je dvignil ves nasprotni tabor. Zakaj pa? Jih je li kdo imenoma imenoval? Ne in ne! "Gorje takim in takim", je rekel Gospod, nikogar ni imenoval (Mat. 23, 13), a farizeji so bili takoj po koncu. In tako je še danes.

Toda pustimo farizeje in se obrnimo k množicam. "Mutec je izpregovoril in množice so se čudile." Vidite, to navadno, priprosto ljudstvo, je videlo, kaj se je zgodilo, dobro je razumelo in spoznalo, da se je zgodilo nekaj izrednega, spoznalo je čudež zato se je čudilo. Žena "izmed ljudstva" je vzkliknila ob koncu današnjega dogodka: "Blagoslavljenó telo, ki te je nosilo." Fariziji so družili Jezusa z Belcebubom, učeni farizeji pravim, neučena žena iz ljudstva pa je vzkliknila: "Blagoslovljeno telo, ki te je nosilo!"

To, prijatelji lahko opazate, v vsem Gospodovem življenju. Odgovorite mi, prosim vas: Kdo je hitel iz vseh krajin, da bi slišal božjo be-

sedo? Bilo je priprosto ljudstvo. Kdo je iskal pomoči pri Gospodu? Bilo je priprosto ljudstvo. Kdo ga je hotel napraviti za kralja? Bilo je priprosto ljudstvo? Kdo je klical "Hozana" na Cvetno nedeljo? Bilo je zopet priprosto ljudstvo? In kdo je vpil in kričal na Veliki Petek: "Križaj Ga, križaj Ga?" Bili so farizeji in pismarji, starešine judovskega naroda, o priprostem ljudstvu pa piše evangelist Lukež: "In vsa množica onih, ki so bili ob enem navzoči pri tem prizoru in so videli, kaj se je zgodilo, so trkali na svoje prsi in se vračali." (Luk. 23, 49.)

Tako je to še dandanes. Kdo ima trdnejšo vero, bogataš, ki se zanaša na svoje bogastvo, ali ta ubogi Lazar, ki se v potu svojega obraza trudi in muči vsak dan za svoj vsakdanji kruhek? Kdo bo preje priznal svoje grehe tak, ki iz navade hodi v cerkev, ki trdi, da je "dober katoličan", ali pa tak, ki se s skesanim srcem bije na svoje prsi: "Bog, bodi milostljiv meni grešniku?" — In kdo hrani vero med našim narodom pred napadi nasprotnikov: Li naši "učenjaki", ali priprosti delavci? O tem vam dajo odgovor naši katoliški listi, ko berete odgovore iz delav-

skih peres.

Gospod je rekel: "Ako ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo." Dragi moji, vi ste ti otroci, dokler z veseljem prihajate v cerkev. Vem, da ostajajo mnogi brez posebnega, važnega vzroka doma. Ne ozirajte se na nje! Spolnajte vestno to cerkveno zapoved. Ste slišali konec današnjega evangelija? "Blaženi, ki božjo besedo poslušajo in jo hranijo", pravi Gospod. Spolnajte zvesto vaše vsakdanje dolžnosti, pa bote našli pokoj svojim dušam — pokoj tu na svetu, in pokoj večni po smrti. Amen.

Pa pravijo, da je spoved duhovniška iznajdba.

H. B.

V šestdesetih letih preteklega stoletja je ležal v Hamburgu bogat protestantski trgovec na smrtni postelji. Na prigovarjanje svoje žene, verne protestantinke, je dal poklicati bližnjega pastorja, da uredi svoje račune predno stopi pred večnega sodnika, v katerega je tudi on veroval. Jaz verujem v Boga, mu je dejal, ko je prišel, verujem, da mi bo treba pred njim polagati račun od življenja. Čutim, da ne bo dolgo, ko ga bo od mene zahteval. Toda tak, kakor sem, se ne smem prikazati pred njegovo obličje. Jaz mislim, da jih je malo, ki bi ne imeli nobene črne pike v svojem življenju. Tudi jaz nisem brez njih. Morete li vi gospod pastor te črne pike iz mojega življenja izbrisati? Ta mu odgovori: Gotovo smemo upati, da nam bo

Bog, ki je za naše grehe zadostil, te odpustil, ako vanj verujemo. Prosim, gospod pastor, pravi na to bolnik, ne izogibajte se mojemu vprašanju, jaz bi le rad vedel, če imate vi oblast črne pike iz mojega življenja izbrisati. Ker se je pastor tudi to pot izognil vprašanju in zopet le vero v božje zadoščenje povdarjal, se mu je bolnik lepo zahvalil, da se je k njemu potrudil in ga odslovil. Pokliče ženo. Draga moja, ji pravi, ta ne more, nima oblasti. Pošlji po katoliškega duhovnika, naj me obišče. Tudi ta se takoj odzove. Bolnik mu stavi isto vprašanje, če more izbrisati črne pike iz njegovega življenja. Ko mu ta odgovori, da ima to oblast, se bolnik s težavo dvigne v postelji in pravi s tresočim glasom: Je li res? Če ste pripravljeni storiti, kar vam bom rekel, odvrne du-

hovnik, potem vam tako gotovo lahko izbrisem črne pike iz vašega življenja, kakor je Bog v nebesih. Bolnik se spusti nazaj v posteljo in šepče: Verujem, čutim v svojem srcu, da imate katoliški duhovniki to oblast, zato bi rad katoliško umrl. Ko sta vse potrebno uredila, mu je po skesani sv. spovedi izbrisal črne pike iz njegove duše, ki so ga tako pekle. Potem je zopet poklical svojo ženo in ji priznal: Doroteja, nikoli v svojem življenju se nisem čutil tako srečnega, kakor zdaj, ko z Bogom spravljen čakam smrti. — Pa pravijo, da je spoved duhovniška iznajdba! Seve, če bi jo Bog ne bil ustanovil, bi jo bilo treba res iznajti, ker je tudi naravna potreba človeškega srca, kadar začuti na sebi črne pike.

TUDI IZ SMRTI SE NI NORČEVATI.

H. B.

Leta 1848. se je neka pustna šema v Kolinu na Nemškem zmisli, da hoče kot potujoča smrt svoje somoščane malo postrašiti, malo pa pozabaviti. Res se našemi kakor mrlič, ki je z mrtvaškega odra vstal in gre po mestnih ulicah. Nekateri so se ji prestrašeni ogibali, ne kakor bi se je bali, saj so vedeli, da je pust, ampak zato, ker jim je verno srce dejalo, da je to nevarna šala. Eden

teh se je v svoji sveti jezi celo ojunal, da je šemi potegnili mrliško masko raz obraza. Bil je neki mož, ki je bil poznan, da mu za vero in cerkev ni veliko. Jezen si je masko zopet nataknil in šel dalje po mestnih ulicah. Mesec za tem se je raznesla žalostna vest, da je, kakor pravimo, brez vsega umrl. Vse verno misleče je bilo ene misli, da gre za

kazen božjo. Da so imeli prav, se je pri pogrebu očitno pokazalo. Nesli so ga po isti ulici, po kateri je pred enim mesecem šel kot živ mrlič in mu je bila strgana mrliška maska. Ko so prišli na dotično mesto, je na nepojasnjen način padla rakev na tla in se odprla, da so imeli ljudje priliko na istem mestu, kakor prej živega, gledati pravega mrliča.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Zakaj Pij XI. Že prastara navada je, da papeži spreminjajo svoja imena, ko so povzdignjeni do te najvišje časti na svetu. Pomen te spreminjave imena je isti, kakor pri redovnih osebah, ki tudi dobe posebno samostansko ime. Ko sleče starega človeka in obleče novega, ki je v Kristusu preroden, je jako primerno, da dobi tudi novo ime. Podobno si papež, ko postane namestnik Kristusov na zemlji, ki je samo eden, privzame drugo ime. Dasi jim je izbira imena popolnoma poljubna, si ga gotovo nobeden ne izbere tja v en dan, temveč ima svoje vzroke, če si je izbral tega in ne onega. Pri enem je merodajen značaj kakega prednika, s katerim se čuti sorodnega, ter način njegovega vladanja, ki mu je simpatičen. Zato si izbere tudi njegovo ime. Pri drugem odločujejo izbiro zunanje okoliščine. Morda je bil iz bližine njegovega rojstnega kraja že kak drugi prejšnjih papežev. Morebiti je bil kateri njegovih prednikov na škofijskem sedežu, povzdignjen na papeški prestol. To je nagnilo rajnega papeža Benedikta, da si je izbral ime Benedikt po svojem velikem predniku Benediktu XIV., ki je bil kakor on bolonjski nadškof. Zanimivo je vedeti, zakaj si je sedanji papež privzel ime Pij XI. Takoj, ko se je razvedelo da je Pij, so mnogi sodili: Po stopinjah Pija X. bo hodil, prenovitev notranjega življenja bo njegov program. Gotovo, da bo to njegov program, saj je zadosti kričeca potreba časa. Vendar pa menimo, da ni bil značaj in duh Pija X. merodajen, da si je nadel njegovo ime, ampak zunanje okoliščine. Mej papeži Piji najdemo dva IV. in V., ki sta bila rojena na Milanskem, kakor on. Pij IV. je povzdignil svojega nečaka Karola Boromeja, nadškofa milanskega za kardinala. Ta je potem največ pripomogel, da je bil za njegovega naslednika izvoljen Milanec kardinal Ghislieri, kot Pij V. ki je, kakor Karol Boromej, prištet mej svetnike. Brez dvoma sta ta dva Pija dala povod, da se je odločil za to ime.

Kronanje sv. očeta se je vršilo 12. febr. v vatikanski baziliki. Tej nepopisljivo lepi slovesnosti, tako pravijo očividci, je prisostvovalo šestdeset tisoč ljudi, ki so imeli vstopnice. Drugih dve sto tisoč jih je pa čakalo na trgu sv. Petra, da prejmejo papežev blagoslov. Ker je baje papež za to priliko dovolil kraljevim vojakom prisostovati slovesnosti in je z zunanega balkona dal blagoslov, kar nje-

govi predniki, vatikanski jetniki, niso nikoli storili in slednjič, ker si je dosedanjega državnega tajnika, kardinala Gasparrija, na novo izbral za svojega tajnika, časopisje zopet sklepa na spravo Vatikana in Kvirinala. Če upravičeno sklepa, bodo pokazali bližnji dogodki.

AMERIŠKE NOVICE.

Naša kardinala eminenci O'Connell (Boston) in Dougherty (Philadelphia) sta prepozno došla k volitvam papeža. Dasi je bostonskega čakal posebni vlak, ko se je izkrcal in ga odpeljal proti Rimu, je dospel eno uro po izvolitvi. Philadelfski, ki ga ob smrti papeža ni bilo doma, je pozneje odpotoval iz Amerike. Ker je imel sila slabo voznjo, je došel šele 12. febr. v večno mesto, obenem s kardinalom Beginom iz Canade. Pač pa so se mogli vsi trije vdeležiti slovesnega kronanja. Baje je novi papež dal enemu naših kardinalov zagotovilo, da bo volivne predpise svojih prednikov v toliko spremenil, da se bodo mogli v prihodnje tudi najodjaljenejši kardinali volitev vdeležiti.

Pij XI. za Amerikance. V avdijenci, ki jo je imel bostonski kardinal O'Connell pri novoizvoljenemu papežu, mu je ta izrazil velike simpatije, ki jih goji do Amerikancev. Od svoje mladosti, mu je dejal, sem vedno občudoval mladi in energični ameriški narod in želel ga enkrat osebno, v njegovi lastni domovini obiskati. Ta želja se mi ni spoznala in se mi bo mogla odslej še manj, a zagotavljam vas, da bom za vaše ljudstvo vse storil, kar mi bo mogoče ter si skušal pridobiti njega simpatije in ljubezen. Zaenkrat mu izročite moj apostoljski blagoslov.

Duhovnik napaden. St. Paulski župnik Rev. Haas, naslednik ranjkega našega Rev. Solca, je bil od dveh banditov na tla pobit, v trenutku, ko jima je hotel menjati \$5. za kar sa ga prosila. Štirje so se zmenili, da ga ob tej priliki oropajo. Dva sta prišla skozi večna vrata notri, z omenjeno prošnjo, druga dva pa skozi kuhinjska, kjer so ju hoteli ženske zadržati in ven spraviti. Ker sta jih odrinila, so začele vpiti, česar so se prestrašili in zbežali. Župnika so v nezavestnem stanju prepeljali v bolnišnico.

Duhovnik generalni konzul. Rev. J. M. Denning, župnik Marijine cerkve v Marion, O., je bil od predsednika Hardinga imenovan za generalnega konzula v Tan-

gieru (Marocco). Župnik je iz zdravstvenih ozirov želel afrikanse klime. Predsednik je svojemu dobremu prijatelju izza mladih dni na ta način pomagal do spolnitve njegove želje. Nadškof Cincinnatski Most Rev. Henry Moeller je dal v to potrebno dovoljenje.

Ponesrečil je na Ely, Minn., rojak Leopold Stupica, navdušen prijatelj in dopisnik naših listov. Že več let sem je bival v slovenski farmerski naselbini na Willardu, Wis. Letošnje poletje smo ga še tam videli polnega navdušenja za dobro stvar. Iz precej oddaljene Tioge, kake poldrugo uro od Willarda mora biti, je kot kranjski fant stare koronine, pridno zahajal v cerkev. Vsa mlačnost nekaterih tamkajšnih zgubljenih kranjskih duš, ga ni odvrnila od tega, da le še bolj tesno se je oklepal svoje vere in cerkve, kar so pričali njegovi dopisi. Kakor mnogi farmerji, je tudi on mislil čez zimo kaj zaslužiti, da bi imel poleti kaj v roke vzeti, ker je farmerjem hudo za denar. Zato je šel v Minnesota. Dne 19. jan. gre vesel na delo. Dasi je bil previden in je vedno skrbno preskušal prostor, če ni kake nevarnosti, je vendar nesreča hotela, da se je kakih dvajset ton železne rude nenadoma vsulo nanj in ga na mestu ubilo. Pokopali so ga na Ely. Domači g. župnik Rev. Mihelčič je imel ob grobu pretresljiv nagovor. Rajni je bil doma iz Sodražice na Dolenjskem in znane dobre Ošterjeve hiše, kjer zapušča sedemdesetletno mater, enega brata, župnika na Bledu in eno sestro. Dve sestre ima tu omožene. Sam je bil kakor rečeno še fant, v najlepši moški dobi 39. let, plemenita duša, vsem priljubljen. Dasi je bila njegova smrt nagla, vendar ni bila neprevidena. Njegovo truplo mirno naj nočiva gori v mrzli Minnesoti, duša pa naj raj uživa, dokler se ne vidimo, se v nebesih združimo.

Rev. Jesih zopet v Milwaukee. Ta vsestransko delavni hrvatski svečenik, ki je bil zadnje tri leta hrvatski župnik v Gary, Indiana, se je te dni vrnil na svojo prejšnjo župnijo v Milwaukee. Iz njegovega nastopnega govora povzemamo, da se je ljudstvo vsa tri leta, kar je je radi raznih zgagarjev zapustil, bojevalo za njegov povratek, dokler ga ni izvojevalo. Polaga mu na srce naj vsaj zdaj, po britki skušnji, z njim složno deluje, da zopet dvignejo malone propadlo župnijo do tistega stanja v katerem jo je pred

tremi leti pustil. Rev. Jesih je urednik "Vjesnika" glasila mlade hrvatske katoliške zajednice in njen duhovni vodja. Na njegovo mesto v Gary je prišel iz stare domovine došli, tu rojeni Rev. Franc Bahorič.

JUGOSLOVANSKE NOVICE.

Umril je štajerskim rojakom dobro znani narodni poslanik Franc Pišek. Kot poslanec je bil vedno član Jugoslovanskega kluba, ne samo po programu, ampak tudi po prepričanju. Kako se je zavedal svoje poslanske dolžnosti in ji skušal kar najbolje zadostiti, se vidi iz tega, ker se je če prav zelo bolan, še vlek v Belgrad, zastopat ljudske koristi. Tam ga je bolezen hudo prijela. Dejal je: Tu ne bi rad umrl! S težavo je prišel domov. Trenutno se je zdelo, da bo, kakor že ponovno prej, zopet prebolel. A topot ni bila volja božja. Lepo spravljen z Bogom se je ganljivo poslovil od svojih domačih, opominjajoč jih: Otroci ljubite se mej seboj! Na sv. Treh kraljev dan je v velikih bolečinah izdihnil. Njegov pogreb je bil veličasten, znamenje kako priljubljen je bil. Ljudje so ga poznali le pod imenom "očē Pišek." Bog mu bodi plačnik.

Belgrad je žaloval za rajnim papežem. Na skupni seji je minister Ninčić izrazil vladino sožalje radi smrti sv. Očeta. Povdarjal je papeževe zasluge za Srbijo mej svetovno vojsko. Poslušavci so sprejeli izjavo s priznanjem in v znak žalovanja vstali.

Orli za svoje pravice. Ponovno se je slišalo iz vrst orlov-vojakov, da jih podrejene vojaške oblasti zapostavljajo s kolonom, kot manj vredne in zanesljive, ter temu primerno z njimi ravnajo. Ker so to težko čutili, so se obrnili na Dr. Korošca, naj poizve pri vojnem ministerstvu, če je tudi ono tega mnenja. Na to interpelacijo je dobil Dr. Korošec odločno zagotovilo, da vojno ministerstvo ni nikoli izdalo kakega tozadevnega odloka, ker je to proti vsemu njegovemu prepričanju. Ako so se Orli v resnici zapostavljali in šikanirali, gre to na račun podrejenih oblasti, ki so s tem ravnanjem prekoračile meje svojih pravic. Za slučaj, da bi se še kaj takega zgodilo, naj se dotični enostavno na višje mesto pritoži. — To bo pa najbrž vsak desetkrat prej premislil in raje še tako široko zinil in požrl, kar mu ne bo prav, kakor da bi se pritožil. Vrana vrani . . .

ZAHVALE.

Pošiljam Vam \$5 za razširjanje lista, v zahvalo Materi Božji, ker mi je izprosila ljubo zdravje.

Julija Krasovich, Pueblo, Colo.

Tu Vam pošiljam \$2 v podporo lista. Zelo sem bila bolna. Obrnila sem se z zaupanjem na Marijo in bila uslišana. Res, kdor v njo zaupa ne bo osramočen,

ker še nikoli ni bilo slišati, da bi ona koga zapustila, ki jo je pomoči prosil.

Ana Klemenc, Minneapolis.

Zahvalim se presv. Srcu Jezusovemu, presv. Srcu Marijinemu in sv. Jožefu za večkrat uslišano prošnjo.

Maggie Morgal, Tioga, Wis.

Ko sta bila moja dva otroka hudo bolna, sem se z zaupanjem zatekla k presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu, z obljubo, da se bom javno zahvalila, če ozdravita. In res sta oba hitro ozdravila. S tem spolnujem svojo obljubo in prilagam \$2 v podporo listu Ave Maria.

Frančiška Brodnik, Collinwood, O.

Obljubil sem, da se bom v Ave Mariji javno zahvalil presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu, če ozdravim. Ker sem bil uslišán, s tem hvaležno spolnujem svojo obljubo in prilagam \$1 za prospeh lista.

Joseph Raj, Chicago.

Prisrčno se zahvalim Mariji Čistega Spočetja, ker sem na njeno prošnjo zopet zadobila ljubo zdravje. Pošiljam \$1 v podporo njenega lista.

Amalija Krulc, Cannonsburg.

Pošljam \$1 v podporo lista. Že za Božič sem mislila to storiti, pa mi radi bolezní ni bilo mogoče. Zdaj sem zopet zdrava. Prisrčna hvala Jezusu in Mariji ki ljubeče brišeta solze vdovam in sirotam. . Mrs. Katarina Kastelich, Calumet.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila v Ave Mariji presv. Srcu Jezusovemu in Mariji, ako zopet zadobim ljubo zdravje, za katero sem ju prosila. Hvala Bogu in Mariji, se mi je res zboljšalo. Naj bi me onadva v teh žalostnih časih še nadalje ohranila pri zdravju.

M. E.

Prisrčna hvala Mariji za ljubo zdravje. Marija, zdravje bolnikov, varuj me še znanprej.

Neimenovana, Milwaukee.

Pošiljam \$1 za eno sv. mašo v zahvalo Materi Božji, ker je moj težko bolni otrok že veliko boljši. Zaupam, da bo Marija uslišala moje prošnje in mu izprosila popolno zdravje.

Mary Klinc, Jenny Lind, Ark.

Pošljam \$1 za sv. mašo za mojega dragega rajnega očeta, ki so umrli 18. febr. je bilo dve leti. Priporočam jih v molitev vsem bravcem Ave Marije.

Mrs. Frances Bombač, Lorain, O.

POIZVEDOVAVNI KOTIČEK.

1.) Vprašanje:

Zakaj imajo nekateri gospodje štolo na roki, ko pridigajo, drugi jo pa odložijo? Prosim za odgovor v poizvedovavnem koticu, ker se nekateri za to zelo brigajo. Naročnik Ave Marije.

Odgovor: Vi gotovo mislite tisto, kar mašnik mej sv. mašo nosi na roki. To ni štola, ampak manipulum, kar bi se po naše reklo naročnik, naglas na -o-, mejtem ko ste Vi naročnik, naglas na -i- Ave Marije. Dobesedno bi se pa to predstavilo "polna roka." V devetem stoletju so ga namreč duhovniki lepo naguba-

nega, takrat se je še rabil iz belega platna, nosili v roki. Kakor se zdaj dekleta in žene v starem kraju, ko gredo v nedeljo k sv. maši nosijo bel robec v roki, ki pa ne služi svojemu navadnemu namenu, tako so prvotno duhovniki manipelne, ki spominjajo na apostoljski trud in pot duhovniške službe, v rokah nosili, ki pa tudi nikoli niso dejansko služili za brisanje potu. Šele v teku stoletij se je razvil v svojo sedanjo podobo. Rabi se, kakor pravijo bogoslužna pravila, samo pri sv. maši in pri nekaterih določenih drugih svetih opravilih. Ker pridiga ni del sv. maše, ampak nekaj posebnega samostojnega, za kar se manipel ne rabi, zato je gotovo bolj v smislu bogoslužnih pravil, če se ga mej pridigo odloži. Ako ga pa kdo obrzdi, nima nikakega greha. Le če bi ga za sv. mašo vedoma ne vzel, bi kakor pravijo učitelji mravnosti, storil mali greh. Zato le povejte takim, ki se za to brigajo, naj nikar komarjev ne precejajo. Kaj pa, če nimajo glede tega kake prazne vere, slične oni o kateri sem nekdanj slišal, da če duhovnik v spovednici štolo doli dene, lahko vse tisto, kar je brez štole zvedel v spovednici, pove? Taka prazna vera bi za dotičnega seveda ne bila brez greha.

2.) Vprašanje:

Moj mož je v enih cajtengah bral, da so neki duhovniki sami dejali, da tudi za mašo ni treba vina, ampak se lahko z moštom, ali kako je že dejal, mašuje. Jaz sem pa vedno slišala, da je Jezus pri zadnji večerji vino spremenil v svojo sv. Kri in da morejo radi tega tudi duhovniki le vino posvetiti. Odgovorite, prosim, v poizvedovavnem koticu, kaj je glede tega. Naročnica Ave Marije.

Odgovor: Tudi mi smo brali dotično časnikarsko poročilo, ki se glasi, da sv. Cerkev lahko dovoli z nefermentiranim vinom maševati. Nefermentirano, ali neprevreto vino, oziroma domače povedano mošt iz grozdja, se res lahko veljavno posveti. Mošt iz grozja pravim, nikakor pa ne iz sadja ali česarkoli drugzega. Veljavno pravim se lahko posveti. S tem pa še ni rečeno, da kak prenapet abstinent lahko meni nič tebi nič z vinskim moštom mašuje. Ne, to ni dovoljeno in takim manihejskim prismođam, ki menda mislijo, da je hudič začel trto saditi, tudi nikoli ne bo dovoljeno. Kdor bi na svojo roko tako delal bi tolikrat smrtno grešil, kolikorkrat bi z nefermentiranim vinom ali moštom maševal, če bi tudi, kakor rečeno sv. maša bila veljavna. Seve, če bi se moštu kemično vzela možnost vrenja ali po vretju alkohol, ali kakor pravijo z brezalkoholnim vinom, ki je vino samo po imenu ne pa v resnici, bi se ne smelo maševati, bi sv. maša niti veljavna ne bila.

Ob tej priliki naj pripomnimo, da smo v "Poizvedovavnem koticu" vedno pripravljene odgovarjati na razna, v okviru nabožnega lista spadajoča vprašanja. Seve če pa vprašanj ni, tudi odgovorov ni.

NAŠ STRIČEK

Cleveland, O. — Dragi striček: — Večkrat čujem od kornerja v naši slovenski šoli svetega Vida in sem sam nekoliko čital pa se mi silno dopade. Zato bi Vas tudi jaz rad prosil, da bi še mene sprejli v kórner. Yaz sem 10 let star in hodim v peti razred katoliške šole sv. Vida. Krščanske nauke nas učijo father Miklaučić in jih tudi zelo ljubim in rad imam. Ave Maria se mi pa res tudi silno dopade in prosil bom mamico, da mi naroči list. Drugič Vam bom kaj več novic pisal ako me sprejmete med svoje.

Viktor Bombač.

Dragi Viktor: — Pa še kako te rad sprejem in kako so se razveselili vsi boys in girls na kornerju, kjer se naše število od meseca do meseca večja. Posebno sem vesel, ko mi pišeš, da mi boš še kaj več novic pisal. — Lepo je tudi, da ljubiš dobrega gospoda Rev. Miklavčiča, ki se trudijo z Vami. Le rad jih ubogaj! — Bog te blagoslovi, dragi Viktor.

Tvoj striček.

San Francisco, Cal. — Dragi striček: — Tudi jest bi se rada k Vam pridružila na korner. Jest sem učenka 6 razreda in bom stara 13 let next January. Jest bi mohla jet že v sedmi grade pa so me v šoli nazaj deli, ker sem prišla pred 2 leta iz Ely, Minnesota, jest in moja sestrica in bratec hodmo v katoliško šolo h čč-sestram Holy Cross in nas jako lepo učijo. Dragi mi striček, Vam povem, da sem bila jako žalostna ko sem brala, da so naš dobri škof Rt. Rev. Trobec umrli oni so mene birmali 30. julija 1918 v Ely, Minn., in mama so žalostni pa kaj pomaga sej bomo mogli vsi umret bom molila za njih pri sveti maši. Vas lepo pozdravim jest in moja sestra in brat bom že še prišla na Vaš korner.

Mary Markovich.

Draga Mary: — Kako si pa Ti daleč potovala, iz Ely tja v daljni San Francisco. Koliko sveta si videla! Še jaz nisem videl toliko. Jako me veseli, da ho-

diš v katoliško šolo! Kako je to lepo od tebe. Ti moraš imeti jako dobro mamo in dobrega ateja, da toliko skrbe za te. Le pridna bodi pa lepo za nje moli, da bi jih Bog blagoslovil. Lepo je tudi da se spominjaš škofa Trobec, ki so bili tako dober škof. Le za nje moli. To so si pred smrtjo želeli. Me jako veseli, da mi boš še kaj pisala. Lepo pozdravi tudi bratca in sestrico in mamo in ata.

Tvoj striček.

Collinwood, O. — Dragi striček: — Gotovo ste že mislili da sem Vas pozabila, ker nisem toliko časa prišla več na Vaš korner. No! No! No! učila sem se u šoli vedno in po šoli so mi pa učiteljice dale toliko Home Work da nisem mogla Vam pisati. Zdaj imamo pa počitnice do petega januarja. Nadalje Vam odgovorim tista uganjka ki sem jo brala v Ave Maria ki pravi: "Katera žival ima šest nog pa vendar po glavi hodi." — Tista žival se imenuje "uš". Pozdravljam Vas,

Mary Mivšek.

P. S.—Jaz tudi Vam vošim eno srečno novo leto.

Draga Mary: — Res sem te že zelo pogrešal in sem večkrat povpraševal, kaj je to, da se naša Mary Mivšek iz Collinwooda več ne oglasi. Jako me veseli, da nisi huda na me, da se zato nisi oglašila, ker si imela veliko dela. Tako je prav. Le pridna bodi in Home work vselej lepo naredi. Pozdravim te prav lepo.

Tvoj striček.

Aurora, Minn. — Dragi striček: — Tudi jaz bi rada stopila na Vaš korner. To Ti pišem prvič. Drugikrat bom pisala več. Jest sem 9 let stara, pa sem v IV. razred. Moji stariši me učijo po slovensko doma pisat in brat. Zdaj pa še enkrat te lepo pozdravim. Piši kaj nazaj. Good by.

Angela Derganc.

Draga Angelca: Kako me veseli Tvoje prvo pismice, katero si mi pisala. To je bil dober začetek. Sedaj nam moraš pa že kaj večkrat pisati. Kaj ne, da mi boš? Le lepo se uči slovensko! Pa mamo in ata pozdravi.

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Tudi jas bi rad enkrat prišel na vaš korner. Jas sem učenec 5. razreda v šoli Sv. Jožefa. In tudi sem strežnik, jast rad strežen pri sv. maši. Zal mi je, da ni nič snega. Jast se rad sankam. — Jast sem daroval sv. obhajilo za Vas, za zdravje in srečo. Vas pozdravljam.

Jos. Volf.

Dragi Josef: — Kako sem se zveselil Tvojega lepega pisma. Posebno sem pa vesel, ko pišeš, kako rad strežeš pri sveti maši. To je vedno znamenje dobrega dečka, ki rad opravlja to sveto službo. — O, to ti pa prav rad verjamem, da vsi boys letos pogrešate snega. Posebno po vaših klancih bi se dalo kaj lepo sanjkati. No, le počakaj, saj še ni zime konec. Morda ga bomo pa še dobili. — Prav lepo se Ti tudi zahvalim za Tvoje sveto obhajilo. Bog te blagoslovi, dobri Joseph!

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dragi striček: — I though I would like to appear on your corner again. I want to tell you about Father Hugo Bren's visit to St. Mary's Church and the Fourty Hours devotion. About a month ago Fr. Bren stoped for a visit in Pueblo and St. Mary's Church. The courage with which Fathers spoke on the hearts of all! Tears were in the peoples eyes as they listened to the eloquence the love of Fr. Brens words. The people all flocked to the Church to visit God in this beautiful time when He, Creator of all was being expossed on the Altar. The people will not soon forget Fr. Bren. His words are still kept in memory. May we some day know a greater love than found on this earth a love which God alone can give. I must now close hoping to appear on the corner oftener. I remain sincerely,

Elsie Schiff.

Draga Elsie: Kako si nam lepo pismo pisala! Sem Ti jako hvaležen. Da Father Bren so gotovo lepo povedali. Jim bom že povedal kako si jih pohvalila. Kako bodo veseli, ko bodo izvedeli, da se jih dobri Slovenci v Pueblo še spominjajo. Le pridna bodi, pa še večkrat kaj sporoči.

Tvoj striček.

Ely, Minn. — Dragi striček: — Zopet sem na naš korner. Jest težko pričakujem list Ave Maria in hitro pogledam če je kaj za našga stricka. Tukaj po Ely imamo precej mrzlo zimo. Jest grem spovedi in sv. obhajilu vsaki mesec in jest sem enega za Vas darov. Zdej bom pismo dokončov in bom zmolu ana ali dve molitvice predno grem spat: "Maria čista Devica, bod moja pomočnica! Angelček moj hodi z menoj! Pred tvojim imenom grem počivat Jezušček moj.

John Maren.

Dragi John: — Kako znaš lepo moliti. To je pa res lepo. Le drži se tega, pa boš vedno srečen na zemlji. Tudi to je lepo, da greš vsaki mesec k sv. zakramentom. Včasih greš lahko pa še več-

krat. Lepo pozdravljen!

Tvoj striček.

Coketon, W. Va. — Dragi striček: — Skoraj se ne upam priti na Vaš korner. Pa berem v Ave Maria kako Vam pišejo drugi boys in girls. In sedaj bom tudi jaz pisala en par vrstic. Bila sem v starem kraju pred enim letom na Gorenjskem Št. Vid pri Brdu, saj je menda Vam znano stanovali smo na Provojah hodila sem v šolo v St. Vid in v cerkev in včasih na Brdo. In Brdski Gospod so nas učili krščanski nauk v šoli. Ime jim je Rev. Matija Slak znali so tudi en malo angleško molila sem jim tudi angleško. In bermo sem pri njih opravila škof so bili Anton Bonaventura Jeglič iz Ljubljane. V Ljubljano sem tudi šla z atam in tudi v Kamniku sem bila enkrat. In o binkoštih sem šla na Limbarsko goro. Ljudi je blo tolko, da niso šli vsi v cerkev. In pri sveti Trojici sem tudi bla. Tukaj v Coketonu je samo Public School. Jaz sem v sedmem razredu in sem 13 let stara. Pa mislim, da drugo leto bo pa tudi tukaj katoliška šola. In tudi tukaj Vam pošiljam 50 za list “Orlič”. — Vas lepo pozdravlja

Amalia Kotnik.

Draga Amalija: — Kako so se vse moji boys in girls na kornerju zveselili tvojega pisma, ko si jim tolko lepega povedala iz lepe Kranjske dežele, kjer si bila. Kaj ne, kako je lepo doma! Sedaj pa le večkrat kaj piši, da ne boš slovensko tako hitro pozabila. Tako lepo znaš pisati, da je res veselje čitati tvoje pismo. Kaj ne, da nas boš še velikra trazveselila s svojimi pismi. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

Calumet, Mich. — Dragi striček: — Zopet se oglašim na Vaš korner, prosim Vas de ne zavrzite mojga pisma u tist koš ker vas preveč nadlegujem. Dragi striček se Vam zahvalim za jaslice in Vam dam znat de koledar smo že imeli in sem prodala tistega ko ste ga meni poslali vam pošilam moni kaj sem dobila zanj. Zdej Vas lepo pozdravim jest papa in mama in Vam želimo srečno novo leto od

Ana Klobučar.

P. S.—Vetrič hladan pihlja
virček ljubo šumlja,
žejo gasi
glavo vedri.
Oče z nebes skrbi
za vse svoje stvari
vse Ga časti.

A. K.

Draga Anie: — Tako lepega pisma pa že ne smem vreči v moj nesrečni koš. katerega se nekateri dopisniki tako boje. Saj ni tako nevaren. Velik je res, velik. Nevaren pa ni. Moji dopisniki le preveč lepega sporočajo, da bi mogel jaz to vreči v koš, ko pa vem, da bodo vsi radi čitali, kdor bo dobil v roke. Lepo se Ti zahvalim za Tvoj trud, da si prodala Koledar. Bog te blagoslovi, Anie.

Tvoj striček.

Aurora, Minn. — Dragi striček: — Naprej kakor kaj več pišem te pustim pozdravit. To je moje prvo pismo po slovensko. Mi ne boš zameril. Moja sestra ti je tudi pisala. Drugikrat bom pisala več.

Emma Derganc.

Draga Emma: — Prav lepo Te pozdravimo vsi na kornerju, ko si prišla prvič med nas. Le večkrat se oglasi pa se boš še lepo naučila slovensko pisati. Da, Tvoja sestra je že tudi tukaj na kornerju. Pozdravljena.

Tvoj striček.

Aurora, Minn. — Dragi striček: — Ne pred Vas prav srčno pozdravim in Vam vošim veselo in srečno novo leto. Vošim tudi Vašim lepim listom veliko srečo v tem letu. Tako rada berem slovensko mama me uči brati in pisati jest bom kmaul stara 11 let, zelo me veseli ko pogledam na Vaš korner, ki imate toliko hvala za podobce, ki ste jo zadnjič poslovenskih otrok na kornerju, prav lepa slali jest glajham Vaše podibice. Z Bogom striček.

Marian Križaj.

Draga Marian: — Lepa hvala za Tvoje lepo voščilo. Tudi jaz tebi vošim obilo blagoslova božjega za novo leto. Me veseli, da se lepo učiš slovensko. Le večkrat piši, pa se boš lepo naučila. Pa mammo rada imej, ki te tako lepe učijo.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Kakor Vam je znano, da imamo o božiču precej dolge počitnice za torej sem se spomnil na Vas, dragi striček, ker sedaj Vas pravi dobro poznam, od kar je bila pri nas štirideset urna pobožnost, ki ste jo vodili slišal sem Vaše lepe pridige stregel sem večkrat med pobožnostjo tudi pri sklepu pobožnosti. Ali naša cerkev je sedaj vse drgačna kakor je bila, ko ste bili Vi tukaj ker je vse na novo preslikana in poleg tega še okinčana z božičnimi drevesci in tudi električne luči so vse prenovljene imeli smo tudi polnočno sv. mašo kako je bilo vse lepo in veselo da Vam ne morem povedati nas ministrantov je bilo čez 40. ljudi je bilo tako polna cerkev do vsakega kottička na sv. dan popoldne so pa nas obdarili father Oman z mnogimi darili za kar se jim prav lepo zahvalim ali to še ni vse potem smo imeli pa šolsko predstavo in igro pri kateri je bilo tudi veliko smeha in veselja. Da pa ne bi vrgli mojega dopisa v koš, morem skončati in vošim Vam veselo in srečno novo leto daroval sem tudi za Vas sv. obhajilo naj Vam Jezušček vse obilo poplača to Vam želim jaz in moja ata i nmama. Sedaj pa Vas lepo pozdravim Vaš nepozabljivi

Joseph Mervar.

Dragi Joseph: — Da spominjam se Te prav dobro in me jako veseli, da si mi zopet pisal. Jaz imam svoje prijateljčke rad in jih želim velikrat videti in velikrat čuti o njih. Da videl sem, kako ste v Newburghu vsi boys in girls dobri in pridni, da nikjer drugje ne tako. Prav lepa hvala za Tvoje voščilo in povej atu

in mami, da jima tudi jaz vošim enako srečno novo leto. Bog te blagoslovi, do-bri Joseph.

Tvoj striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: — Naznanim vam, striček, da sem bil vesel, ko sem zagledal v Ave Maria moje pismo. Sedaj Vam pa povem, da Vam bodem še večkrat pisal na korner. Ali bojim se, da boste moje pismo v koš vrgli ker tako grdo pišem. Kadar bom pa tako velik kakor ste vi, striček, bom pa tudi jast lepše pisal. Kedaj bođete pa vi prišli k nam v Sheboygan jest bi Vas rad enkrat videl, ker Vas ne poznam. Moj ata Vas poznajo. Tukaj Vam pošiljam 5c znamko, da bi mi poslali na ogled list “Orlič”, ki je iz stare domovine. Vas pozdravljam in tudi vse na kornerju.

Michael Progar.

Dragi Mickie: — Kako moreš misliti, da bi jaz kako pismo mojih ljubih boys mogel vreči v koš. No! No! No! Vsi moji otroci na kornerju bi bili hudi. Tega pa že ne. Pišeš pa tudi ne slabo, temveč jako lepo, da je veselje čitati tako lepo pisano pismo. Kako me veseli, ko mi obetaš, da boš sedaj kaj večkrat pisal. Le glej, da boš sedaj obljudo držal. Te blagoslovi, dragi Mickie, pa ata in mammo prav lepo pozdravi.

Tvoj striček.

Calumet, Mich. — Dragi striček: — Videla sem v Ave Maria da gdo pošlje 5c da dobi list “Orlič”. Prosim pošlite mi bom vidla če bojo lepe povestice bom ga odrala zdej Vas pozdravem in vse v boys in girls na korner.

Ana Klobucher.

Draga Anna: — List “Orlič” ima krasne povestice in je jako lep list za otroke, ki se hočejo slovensko naučiti čitati. Mislim, da si ga že dobila. Takoj sem ti ga poslal. Pozdravljena. Tvoj striček.

Rockdalle, Ill. — Dragi striček: — As you father are not receiving very many letters from Rockdale, I thought I would write you a few lines. I go to Public School and am in eight Grade, this being my last grade I am trying very hard to get through, we have about thirty pupils in our class. We have a very nice Priest; he is Rev. S. P. Sullivan, though he is not Slovenian he works very hard and gets a Slovenian priest for Holydays and for Christmas, — we certainly appreciated his coming. We have not a parochial School but Father Sullivan is trying very hard and I think before long we shall have a little catholic school to be proud of. The Franciscan Sisters of St. Francis Academy come to Rockdale every Sunday to teach Catechism. I am very glad they do, even if it is only once a week, it helps a whole lot. — Over Sixty children shall go to first Holy Communion. Lately we have been having nice weather but it is a little colder then usual to-day. Am enclosing a small offering, but I hope you won't be angry with it or with my letter. I shall be very glad

to write again if you will permit me to do so. Best regards, good wishes and good luck to you, dear striček, and all the children appearing on Corner. I remain a new-comer. **Amalia Kostelec.**

Draga Amalia: — Tudi Tvojega pisma sem se zveselil in si nam res veliko lepega povedala, kako se lepo in dobro imate tam v lepem Rockdale. Kaj pa ko bi enkrat poskusila tudi slovensko kaj napisati? Kar poskusi! Molly! Pa prav lepo pozdravi Fathra Sullivana in ata in mamu. **Tvoj striček.**

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Najprej Vas lepo pozdravim in zdaj Vam povem da smo se prav dobro imeli doma o praznikih. Smo bili pri treh sv. mašah na svet dan in tisti dan popoldne ob tretji uri smo imeli good time naš Oliver Club so povabili vse otroke z Soudan v starosti od treh pa do 12 let da naj pridejo v Finnish Hall in z veseljem so se otroci odzvali temp povabilu in tudi jest sem šla s svojim mlajšim bratcem in ko pridemo tam zagledamo velikega Santa Claus in on nam je rekel naj vsi skupaj zapojemo Star Spangled Banner, ko smo odpeli je začel delit raznovrstne darove in igrače seveda candy se ni tudi manjkalo. Dragi striček, to nam je bilo gledati oliko otrok skupaj. Kadar je bilo vse končano smo še enkrat zapeli Merry Christmas Bells in potem se podali vsak na svoj dom. Zdaj pa prašam vse boys in girls na korner naj tudi povedo če je tudi njim kateri Club poslal Santa Claus, da bi nim dal darilo kakor nam v Soudan. — Zdaj Vas lepo pozdravim jest in vsi naši. In Vam želim vse dobro za čas in večnost. Z Bogom, striček.

Mary Schweiger.

Draga Mary: — Jaz mislim, Mary, da je bilo malo boys in girls tako srečnih, kakor ste bili v Soudan. Takih Clubs je malo. V Soudanu ste pač dobri ljudje, ki se spominjate tudi mojih malih in jim naredite kako veselje. To je jako lepo. Pozdravljena, Mary in vsa vaša družina. Bog Vas blagoslovi!

Tvoj striček!

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Tudi jast se pridružim na Vaš korner kakor tudi jast bom daroval sv. obhajilo za Vas, ker se trudite za nas. Mi otroci Vas ljubimo. Marija naj Vam plača vsa dobra dela, ki jih storite za nas. Imeli bomo tudi igro ki bomo sami otroci igrali Vas povabimo da boste prišli gledat če homo slabo igrali, da nas boste pokregali.

Sophia Mladič.

Draga Sophie: — Hvala lepa za Tvoje sveto obhajilo. Jako me veseli tudi, ko mi sporočaš, da me imate otroci radi. Saj imam pa tudi jaz Vas rad in me nič bolj ne veseli, kakor biti med Vami. Moji otroci ste tako dobri, kako bi Vas rad ne imel? Na igro bom pa že prišel in vem, da Vas ne bo treba nič kregati, ker boste dobro naredili. Bog te blagoslovi, **draga Sophie.** **Tvoj striček.**

Soudan, Minn. — Dragi striček: — I come one time on your corner with your boys and girls. I do not know how to write Slovenian but I will try to write the next time. I am nine years old. And I am in the fourth grade. Christmas I had good time and New Year a good time too and the Sunday after New Year we had better time yet — we baptized a baby and the baby's name is Edward. I go to Church every Sunday to St. Josephs. I did not go to confirmation yet but we are going to have it in Summer in S. Josephs and we have to learn much and then can go. Have you any place for me in the Ave Maria and put it in that what I am writing. I am loving all the boys and girls on the corner and you the best. Good by! **Vida Mesojedec.**

Draga Vida: — No, lepo te pozdravljamo tudi Tebe! Lepo je, da si se tudi Ti oglasila. Kaj ne, da boš tudi držala svoje besede in boš prihodničk skušala malo po slovensko napisati. Vidiš, jaz imam sedaj na kornerju tudi take otroke, ki so prišli iz starega kraja, ki so tudi prav dobri, da jih imam jako rad. Ti pa ne razumejo, ako samo po angleško napišeš. Napiši oraj še kaj in pa v slovensčini. Pozdravljena. **Tvoj striček.**

Johnstown, Pa. — Dragi striček: — Tudi jas bi rad priel na Vaš korner. Ho dim v angleško katoliško šolo 6 razred in sim star 13 let. Vam pošljem 1 dolar v podporo lista Ave Maria se mi tako dopade posebno Lilija iz raja ki je opisano življenje svete Družine. Vam vošim veselo in srečni novo leto.

John Požun.

P. S.—Rešitev uganjke! Katera žival ima 6 nog pa vendar po glavi hodi? Jaz jo ne poznam, ali moja mama in ata so mi povedali, da je to starokrajška živalica, ki ima šest nog pa po človeški glavi hodi. Pravijo ji uš.

Pa še jast dam eno uganjko: Kaj pa ameriška dekleta skrivajo, ki je pa vsakemu človeku v veliko korist, samo ta gluhi ljudje to malo rabijo. Kaj je to? Girls, pa uganite!

Kaj pa je to? Mož gre s svojo ženo, brat s svojo sestro, pa so bili samo trije?

Dragi Johnie: — Ti si pa jako prebrisan deček. All right, boys in girls, poskusite se, kdo bo uganil ti dve uganjki. Posebno prva ne bo težka za naše dekleta. Veseli me, da rad bereš Ave Maria. Res je, Lilija iz raja je lepa povest. Le še večkrat piši. **Tvoj striček.**

Glen Ferry, Idaho: — Dragi striček: — I thought I would drop a few lines. I have never wrote to you before. I always liked the letters that the boys and girls write in the Ave Maria. My mother gets it every month. Dear Father I am ashamed of myself that I cannot write Slovenian. I can read a little bit. We are here on a farm two miles out of town, we have a nice Church here and we do not have mass every Sunday just

every other Sunday. I like the Priest very much that comes here. His name is Father Lobell. We have to walk to Church now because our buggy is broke. Last week there was a Missionary priest here, his name is Father Rome Donegon. He stayed here for a week. Lots of people even non-Catholics came to hear his lectures. I learned a lot more about the Catholic religion when he was here then I knew before. My brother and myself walked to mass every morning while Father Donegon was here and we used to walk down every night and get a ride home every night. I went to Communion twice while Father Donegon was here and I went to Holy Communion three times since. Father had a very good mission here and I hope that we shall see Father Donegon again. We are the only Slovenian people here. There is a Slavish family here they are Catholics but they do not go to Church. I hope that we shall have more Slovenian members here pretty soon. I think that I have told you all the news I get to tell. So dear Father I will have to close. Good by. From **Mary Paukovich.**

P. S.—Dear Father excuse my writing. I have not been going to school for three years. I quit school when I was in the sixth grade. Well, good by once more.

Draga Mary: — Zares si nam veliko lepega povedala. In sem jako z veseljem prečital Tvoje pismo. Prav nič Ti ne zamerimo, ako ne znaš slovensko, ker moraš delati. Na Farmah ni tako kakor po mestih. Kaj ne, tam morate vsi veliko delati. Zato smo pa ravno tako z veseljem vsi prečitali Tvoje lepo pismo. Kako je lepo, da si hodila tako lepo k sv. misijonu. Jako lepo je tudi od Tvojega brata. Lepo ga pozdravi! Mary, daj še kaj pisati. Bomo zelo radi čitali. Iz Idaho smo še malo pisem sprejeli. Bog te blagoslovi, Mary. **Tvoj striček.**

Pittsburg, Pa. — Dragi striček: — Naj prej Vas pustim pozdravit s celo pittsbursko naselbino in jest sem dvenajst let stara in grem v šesti razred in imamo dva gospoda in šest sester in prosim, da mi ne zamerite na slabem pismi. Bom drugi pot bol pisala. Z Bogom **Helen Benec.**

Prosim da bi deli v Ave Maria!

Draga Helen: — Seveda sem dejal z veseljem v list Ave Maria Tvoje pismo. Me prav veseli, da si pisala, le še kaj piši. Pozdravljena! **Tvoj striček.**

